

ခိုင်စိစိ

ဝေးလေလေပိုလွမ်း

စာပေအိမ်

အခန်း (၁)

ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တို့ဖြင့် ရွှံ့နစ်နေပြီ။ သို့ တိုင် မျက်ရည်တို့က
တန့်မသွား။

အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော မိုးသို့ ရှိနေပါ၏ ။

နှုတ်ခမ်းပါးကလေး၏ ထောင့်စွန်းကို ဖိခနဲ ကိုက်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
ထထိုင်လိုက်၏ ။ ပါးအိုးမို့မို့ကလေး နှစ် ဖက်ပေါ်မှ မျက်ရည်များ ကို လက်ဖမိုးဖြင့်
ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ အိမ်ခန်း၏ ထွက်ပေါက်ဝင်ပေါက်ကို မေမိုး
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။

လှုပ်ရှားမှု တွေ လည်း ကင်းနေ၏ ။

လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်၍ ပေါက်ကွဲလှ ဖြစ်နေသည်က မေမိုး၏ ရင်ထဲမှာ သာ။

ခုတင်ပေါ်က ကောက်ကာငင်ကာ မေမိုး ဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါသစိတ်၊ မကျေနပ်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တွေ ၏ လှုံ့ဆော်ချက်ကြောင့်
သွက်လျင်နေသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် မေမိုးသည် သူ့အိမ်ခန်းမှထွက်၊
ညွှနန်းကြီးကိုဖြတ်ကာ တစ်ခုသော အိမ်ခန်းကျယ် ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအိမ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် တော့ ခိုင်မာစွာ ပိတ်ထားသော
ကျွန်းတံခါးကြီးကို ကြည့်ကာ မေမိုး၏ ခြေများ စက်ရပ်ပစ်လိုက်သည်သို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ၏
။

ပိတ်ထားသော တံခါးကိုကြည့်ပြီး မေမိုး၏ မျက်ဝန်းနှစ် ဖက်မှ မျက်ရည်များ
သွန်ချလိုက်သည် သို့ ကျလာကြပြန်၏ ။

မေမိုးသည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို တအားဖိကိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းသားကလေး

ပေါက်ပြဲ သွားပြီး နီရဲသော သွေးများ စီးကျလာတော့သည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် မေမိုးသည် စီးကျလာနေသော သွေးများ ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

နီရဲသော သွေးတို့ လက်ချောင်းကလေးများ တွင် စွန်းထင် စိုလူးသွားကြသည်။

သွေးစွန်းသော လက်ချောင်းကလေးများ ကို ကြည့်ပြီး ဟင့်ခနဲ နင့်နင့်နည်းနည်း ရှိုက်သံကြီး တစ်ချက်ကိုပြုကာ မေမိုးသည် ထိုအိမ်ခန်းကြီးရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်၍ ပြေးလာပြီး ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများ ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်နေကြ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားရှိသည့် ဓာတ်ပုံကြီးနေရာတွင် ကွက်လပ် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော အခါ....

“ဟင်...”

မေမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်ကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မေမေ ရက်စက်တယ် .. သိပ်ရက်စက်တယ်၊ အို .. သူတို့ကို မုန်းတယ် သိပ်မုန်းတယ်”

နေရာမှ ချာခနဲ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ခဲ့ကာ ဗီရိုပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

အသံထွက်အောင် ငိုရင်းက မေမိုးဦးသည် ဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်၍ အတွင်းက အဝတ်အစားများ ၊ သူ့အတွက်အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်မည့် ပစ္စည်းများ ကို အိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်း၍ ထည့်လိုက်ပြီး စုဆောင်းထား သော ပိုက်ဆံများ ကို ယူလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင်..မနက်က ခုတင်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူကာ ကိုယ်တွင် လျင်မြန်စွာ ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက် သည်။

“တာ့တာ ဂွတ်ဘိုင်ပဲ မေမေရေ၊ မေမေနဲ့လေးလေးသော င်း

ပေါင်းနေသရွေ့တော့ မေမိုး မေမေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မနေဘူးမှတ်...”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မေမိုး တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါတော့၏။

*

ဝန်းခနဲ ဒေါနှင့် မောနှင့် သူ့အိမ်ညှိခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူကို မြဝတီရည်က ခြေချင်း ချိတ်ထိုင်၍ လက်သည်းကိုတံစည်းကလေးဖြင့် တိုက်နေရာမှ ကုန္တမပျက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

သည်လို အမူအရာမျိုးကို မြင်ရလေလေ ဗညားထိုက် မကျေနပ်ရလေလေ ဖြစ်သည်။

“မင်း ဒီနေ့ ဘယ်သွားလဲ မြဝတီရည်”

“ဟင့်အင်း .. ဝတ်ရည် ဘယ်မှ မ သွားပါဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုထိုက်ရဲ့။”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် ဗညားထိုက်၏ အမေးကို မြဝတီရည်က ဖြေလိုက်သည်။

“မင်း.. မင်း .. ငါ့ကို မညာနဲ့ မင်းဒီနေ့ ကရဝိတ်ထဲကို လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဘယ်ကောင်နဲ့ ဝင်သွားတာလဲ ဟင်”

“ဪ .. သူ သိသွားပြီကိုး”

မြဝတီရည်၏ ကိုယ်ကလေး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ငါ မေးတာ ဖြေလေ မြဝတီရည်၊ မင်း မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မငြင်းနဲ့၊ မင်း ခု ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားအတိုင်း ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာ ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ငါ့သူငယ်ချင်း မျိုးဆွေကပါ မြင်လိုက်တာ ကွ”

မငြင်းသာတော့၊ မြဝတီရည်မှာ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

“မြဝတ်ရည် ငါ မေးနေတယ်၊ မင်းဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားတိုင်ပင်တာပါ။ သူက ဝတ်ရည် သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကို မျိုးဂုဏ်မြင့် ခွီဒီယို ပိုင်ရှင်ပါ ကိုထိုက်လဲ သိသားပဲ။ ဝတ်ရည်လဲ ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာ”

“တော် စမ်းပါ ဝတ်ရည်၊ မင်းအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

“ဝတ်ရည်အကြောင်းတွေ ဒီလောက်တောင် သိနေရင်လဲ လမ်းခွဲလိုက်တော့ပေါ့ ကိုဗညားရဲ့။”

“မင်း.. မင်း လူပါးဝ စကားမပြောနဲ့ ငါ မင်းကို သည်းညည်းခံနေတာ၊ အန်ကယ် ဦးထွန်းမော်

ကိုပေးခဲ့တဲ့ ကတိမပျက်ချင်လို့ သိလား။”

“အဟင်း .. ဟင်း..ဟင်း စကားပြောတိုင်း ဒီကတိကြီး ဆွဲဆွဲထည့်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့၊ ဖေဖေလဲ မရှိတော့ပါဘူး ကိုဗညားရဲ့၊ ဝတ်ရည်လဲ ကိုဗညားကို ပြောချင်တဲ့စကား ရှိနေပါတယ်၊ ဝတ်ရည်က အချုပ်အနှောင် အတားအဆီးမှန်သမျှကို မုန်းတယ်၊ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့ လွတ်လပ်မှု မျိုးမှာ မှပျော် တယ်၊ ဝတ်ရည် စိတ်ချမ်းသာသလို မနေရဘူး ဆိုရင်တော့ ဝတ်ရည် ကိုထိုက်နဲ့ တစ်သက်လုံး

လက်တွဲ သွားဖို့ ကိစ္စ လုံးဝ မ ဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

“အေးလေ .. မင်းကစပြီး လူမိုက်စကား ပြောမှတော့ ငါက အနေသာကြီးပါ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန် ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲမယ်၊ အေး .. သံယောဇဉ် တစ်ခါတည်း ဖြတ်ခဲ့ချင်လို့ စက်ရုံကနေလဲ ငါ တစ်ခါ တည်း ထွက်တယ်”

“အို .. ဒါတော့ ဘယ် ဖြစ်မှာ လဲ”

ဝတ်ရည်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး နှင့် ဗညားထိုက်ကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ဖြစ်လို့ မ ဖြစ်ရမှာ လဲ မင်းစိတ်တိုင်းကျမယ် လူ တစ်ယောက်
ထပ်ရှာလိုက်ပေါ့ကွ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဗညားထိုက်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ကိုဗညား .. ကိုဗညား ပုဂ္ဂိုလ်ရေး က တခြားပဲ .. လုပ်ငန်းကလုပ်ငန်းပဲ
ဒီလိုတော့ ထွက်သွား လို့ မရဘူး”

နောက်ကပြေးလိုက်၍ ဗညားထိုက်၏ လက်ကို ဝတ်ရည်က ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ မင်းနဲ့ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ဒါပဲ”

ဝတ်ရည်၏ လက်ကို မညှာမတာဖြုတ်၍ ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ဗညားထိုက်သည်
တိုက်ထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

ဝတ်ရည်သည် သံယောဇဉ် ထားကောင်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်
မဟုတ်သည်ကို ဗညားထိုက် သိလာရပြီမို့ သူနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

*

အခန်း (၂)

မေမိုးဦးသည် အလွန် အားငယ်လှစွာ ဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကိုဖက်ပြီး ရထားထိုင်ခုံ ထောင့်ကလေးတွင် ဖိကပ်တိုးကာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေ၏ ။

တစ်ယောက် တည်းလည်း ခရီးသွားစ မရှိ...

ခုလိုမျိုးလည်း ညဘက်ကြီး ခရီးသွားခဲ့ဘူးသည် မရှိသော ကြောင့် ကြောက်စိတ်တွေ အားကြီး ကာ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေရှာသည်။

မကြာမီ သူ့ရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် တရုတ်အမျိုးသားကြီး နှစ် ဦး ရောက်လာသည်။

သူနှင့် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်ခုံနေရာတွင် တော့ ရထားထွက်ချိန် တန်သည်အထိ လူ မရောက်လာ သဖြင့် ..

“အင်း .. ဒီထိုင်ခုံကလူ ပေါ်လဲမလာပါလား၊ တန်တော့ ခရီးထွက်ခါနီး မှ အကြောင်းမညီညွတ်

လို့များ လား မသိပါဘူး၊ လူမလာလဲ တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ ငါသက်တောင့်သက်သာလိုက်ရတာ ပေါ့”

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ရထားစထွက်ကတည်းက သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံက ခရီးသွား တရုတ်အမျိုးသား ကြီးနှစ် ဦးသည် သူတို့ဘာသာ သူတို့စကား သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် နိုင်အား မရှိဘဲ အချို့အချို့စကားတွေ ပြောလာနေကြ၏ ။

ခရီးအတော် အတန်ပေါက်လာပြီး ညဉ့်နက်လာသဖြင့် စောစောက တပေါပေါ အသံထွက်၍ စကားပြောဆိုနေကြသော ခရီးသည်များ တိတ်ဆိတ်သွားကာ ငိုက်မြည် :သူတွေ က ငိုက်မြည် :၍ နေကြသည်။

သူပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွဲဆောင်မှု များ လုံးဝ ရပ်တန့်သွားသည့်အခါတွင် တော့ မိမိ၏ ရင်နာဖွယ် ရာ အကြောင်းအချင်းများ က မိမိကို ပြန်လည် စိုးမိုး၍ လာသည်။

“မေမေက လေးလေးသော င်းနဲ့ ကြည့်နူးနေရလို့ ငါ

ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းပါတယ်လေ၊ မေမေက သူ့ဘဝမှာ ငါ့ထက်လေးလေးသော င်းကို လိုလားလို့ လေးလေးသော င်းကိုရွေးလိုက်ပြီပဲ၊ ငါလဲနေတတ်အောင် နေရတော့မှာ ပေါ့၊ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူ တဲ့ ကိစ္စကို မေမေ ငါ့အကြောင်းသိရက်နဲ့ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ငါ ပထွေးဆိုတဲ့ လူတန်းစားမျိုးကို သိပ်မုန်း

တာ သူ သိရှာရက်နဲ့..”

“ပြီးတော့ သေသွားတဲ့ ဖေဖေကို ဓာတ်ပုံကလေးမှတောင် မထားချင်အောင် ဖြစ်သွားတဲ့

ကိစ္စကိုတော့ ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မေမေ ဒီလောက်ထိ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မရက်စက်သင့်ဘူး၊ ငါ တစ်ယောက် လုံးရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မေမေ သတိထားဖို့တော့ ကောင်းတယ်၊ ငါ မေမေ့ကို စိတ်နာတယ်၊ သိပ်နာတယ် အဟီး .. ဟင့် .. ဟင့် ..ဟင့်”

ပိုက်ထားသော ကျောပိုးအိတ်အပေါ် မျက်နှာကလေးအပ်ကာ မေမိုးဦးသည် ကြီးစွာ သော ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ငိုကြွေးမိနေ၏ ။

*

နက်မှော င်ဖားဝေနေသော ဆံပင်တွေ ပျိုမျစ်နုငယ်လှသော မျက်နှာကလေး တစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ဖုံအုပ်လှလှ နီးပါးကျကာ သည်းသည်းထန်ထန် ရှိုက်ငိုနေသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရလျှင် သူ့ထိုင်ခုံ တွင် ဝင်ထိုင်မည် ပြုလိုက်သော ဗညားထိုက်သည် အံ့ဩရပြီး ကိုယ်လုံးကြီး ပြန်မတ်သွားရသည်။

နစ်နစ်နည်းနည်း သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငင် ငိုကျွေးရခြင်းအကြောင်းက ဘာအကြောင်းများ ဖြစ် မည် နည်း။

အသာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ဗညားထိုက် သူကလေးကို စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ဒီကလေးမက ဒီရှေ့ထိုင်ခုံက လူတွေ နဲ့များ ပတ်သက်နေသလား၊ သူ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေတာလဲ၊ သူ့မှာ ဘာအကြောင်းရှိနေလို့လဲ၊ တစ်ဦး တစ်ယောက် ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု မျိုး ရှိနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်...

သည်မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိဘာသာ မိမိအဖြေရှာမိနေစဉ်...

“ဟင်...”

ရုတ်တရက် ခေါင်းပြန်ထောင်လာသော မိန်းကလေးသည် သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ကြည့်နေသော ဗညားထိုက်ကို တွေ့မြင်သွား၏ ။

သူ့ပါးစပ်လှလှကလေးမှ အာမေဇိုတ်သံကလေး ထွက်လာသည်။

“ချာတိတ် ကိုယ်ထိုင်မယ်နော်”

“ရှင်...”

သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်နေသော မိန်းကလေးကို ဗညားထိုက်က အညင်သာဆုံးသော အမူအရာဖြင့်

“မင်းဘေးက ထိုင်ခုံလွတ်က ကိုယ်ထိုင်ခုံလေ၊ ကိုယ်ထိုင်မယ်လို့ ပြောနေတာ ချာတိတ်ရဲ့။”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။”

ဗညားထိုက်သည် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဈာကင် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရပါတယ်နော်”

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ဗညားထိုက်က ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗညားထိုက်သည် ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ရှိက်နှစ် ရှိက် ဖွာလိုက်ပြီးမှ သူ့နံဘေးက မိန်းကလေးဆီသို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့် လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ကျောပိုးအိတ်တွင် ခေါင်းကလေးကို ငိုက်ကပ်ထားပြီး နေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့.. မင်း အိပ်ချင်ရင် ဘေးနံရံကို မှီလိုက်ပါလား ချာတိတ်၊ သက်တောင့်သက်သာ ရှိတာ

ပေါ့ကွ”

မိန်းကလေးသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး ဗညားထိုက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ရည်တွေ တစ်သွယ်သွယ်ကျလျက်...

“ဟေ့.. မင်း ငိုလှချည်လား၊ မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်၊ ချာတိတ်မလေးဟင်..”

မိန်းကလေးက သူ့နှုတ်ခမ်းသားထောင့်ကလေးကို ဖိကိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာကို ချာခနဲ

လှည့်ထွက်သွား၏ ။

အဖြေကတော့ သူ့နှုတ်မှ ပေါ်မလာ။

“မင်းကို အကူအညီပေးမလို့ မေးနေတာပါ၊ ဘာလဲ မင်းကို သူများ တွေ က အတင်းဖိနှိပ် ချုပ် ချယ်ပြီး ခေါ်လာတာများ လားဟင်”

ဗညားထိုက်က သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံက ငိုက်မျဉ်းနေသော လူနှစ် ယောက် ကို ကြည့်ပြီး

မိန်းကလေးကို မေးလိုက်ပြန်သည်။

သည်အမေးကို မေးလိုက်သည်တွင် တော့ မိန်းကလေးသည် သူ့မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေ လျှမ်းဝေနေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းအဖော်တွေ ကော၊ သူတို့လား။”

ရှေ့ထိုင်ခုံက လူနှစ်ယောက် ဆီသို့ မေးကို ဆတ်ပြပြီး ဗညားထိုက်က မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း။”

“ဘာလဲ၊ မင်းမှာ အဖော်တွေ မပါဘူးလားဟင် ချာတိတ်”

မိန်းကလေးက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်ထားလိုက်သည်။

“အင်း .. ဒီချာတိတ်မလေး အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဗညားထိုက်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဗညားထိုက်သည် လက်ကြားထဲက စီးကရက်ကို တအားကုန်ဖွာရှိက်ရင်း သူ့ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါလိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်ကြီးကြီး မိန်းမက မိန်းမပဲ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကျားကိုမနိုးကောင်းသလိုပဲ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ အကင်းဆုံးနေတာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်၊ မြဝတီရည်က ငါ့အတွက် သင်ခန်းစာပဲ၊ ငါ မှတ်သားတတ်ရမယ်”

ဗညားထိုက်သည် မြဝတီရည်နှင့် ပတ်သက်၍ ရင်နာခံပြင်းခဲ့ရသော စိတ်များ ၊ ပြန်လည်၍ ရင်မှာ နိုးထလာလေသော အခါ သူ့နံဘေးက ချာတိတ်မကလေးကိုပင် အလိုလို ရွံ့မုန်းမိသလို ဖြစ်လာ၏ ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူ့အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုတော့ပဲ သူ့ကိုလုံးဝ

ဥပေက္ခာပြုကာ

ထိုင်ခုံတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ထိုင်လိုက်ပြီး
မျက်လုံးများ ကို မှိတ် ထားလိုက်တော့သည်။

သံလမ်းများ ပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ် ခုတ်မောင်းနေသော မီးရထားကြီးက
ချော့သိပ်နေသလို ဗညားထိုက် စိတ်အာရုံသွင်းလိုက်သဖြင့် မကြာမီကာလတွင် သူ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

*

မေမိုးဦးသည် မဝံ့မရဲသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့နံဘေးထိုင်ခုံဆီသို့
ကြည့်လိုက်သည်တွင် လက်ပိုက်၍ ခြေကိုရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ကာ နှစ် ခြုံက်စွာ
အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်သော ခရီးသွားဖော်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် ...

ငိုက်မျဉ်းသူတွေ

အိပ်ပျော်နေသူတွေ သာ ရှိနေသဖြင့် မေမိုးဦးလည်း စိတ်ချလက်ချစွာ ဖြင့်
သူ့နံဘေးက

ခရီးသွားဖော်ကို လေ့လာ အကဲခတ်ခွင့် ရလိုက်သည်။

လှိုင်းတွန့်ဆံပင်ကလေး တချို့ ပြန့်ပြူး သော နဖူးပေါ်သို့ ကျနေသော
ထိုသူသည် မျက်ခုံး

မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် အလွန် ဥပမိရုပ်ကောင်းလှသူ
ဖြစ်ကြောင်းကိုတွေ့ရှိရ၏ ။

“ဒီအကိုကြီးက ငါကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား နေအောင်ကျနေတာပဲ။ အတော် ကြည့်လို့ ကောင်း တဲ့လူ တစ်ယောက် ပဲ သူ့ကိုကြည့်ရတာ လဲ သဘောကောင်းမယ်ပုံပဲ သူ့မေးတာမြန်းတာ ငါ ကောင်း ကောင်းမဖြေလို့ ငါ့ကိုဒေါသနဲ့သွားပြီး စကားဆက်မပြောတော့တာနဲ့ တူတယ်။ ဟင်း.. မယုံရဲဘူးလေ။ ငါက တစ်ယောက် တည်း အရဲစွန့်ပြီး ခရီးထွက်လာမိတာ မဟုတ်လား၊ သူ လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား ငါ ဘယ်လို သိနိုင်မှာ တဲ့လဲ ဒီတော့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးပေါ့”

မေမိုးဦးသည် ဗညားထိုက်ထံမှ မျက်နှာလွှဲပြီး...

သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်တွင် ဦးခေါင်းကို ဖိမှိထားလိုက်သည်။

စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းအားငယ်လှစွာ ဖြင့် မိမိအကြောင်းများ ကို စဉ်းစားရင်းက ငိုက်မျဉ်းလာပြီး သူ အိပ်ပျော်မှန်းမသိ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါ၏ ။

*

ဗညားထိုက် တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ အိပ်ပျော်ရာမှ တရား နိုးသွားသည့်အခါတွင် သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ဖိနေသော လေးပင်သည့် ခံစားချက် တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်တွင် ...

“ဟင်...”

သည်တစ်ခါသာ အာမေဒိုတ်သံကျယ်ကြီးသည် ဗညားထိုက်၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

သိမ့်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားပြီး ဗညားထိုက်သည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းကလေးတင်ကာ တစ်စောင်းကလေး နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသူကလေးကို ပြုး

ကျယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်း များ ဖြင့် လက်နှစ် ဖက်ကို မြှောက်ကာ
ကြောက်စရာကောင်းလှသော သတ္တဝါကို ကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်နေမိ၏ ။

“ဟ.. ဘယ်လိုလဲ အမိလေးက အတင့်ရဲလှချည်လား”

ဗညားထိုက် တစ်ယောက် အသက်ရှူများ ရပ်တံ့သွားသည်သို့ ရှိနေစဉ်
သူ့ပေါင်ကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်ပျော်နေသော ချာတိတ်မကလေး ငြိမ်နေရာမှ လူးလွန်ထလာ၏ ။

သူ နီးလာတော့မည် ထင်ရသော် လည်း မနီးဘဲ အကျသားဆက်အိပ်နေသဖြင့်
ဗညားထိုက်

ထောင်းခနဲ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာမိ၏ ။

“ဟေ့.. ဒီမှာ ”

အိပ်နေသူ၏ ပခုံးကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်၍ သူ
နှိုးပစ်လိုက်သည်။

“အွန့်...”

မေမိုးဦးသည် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်တွင် သူသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏
ခေါင်းတွင် ခေါင်းအုန်း၍ အိပ်နေမိသည်ကို ရုတ်ခြည်း သတိပြုမိသွား၏ ။

“အို .. ဟို .. ဟို .. မေမိုး”

အသည်းအသန် လူးလဲထလိုက်ပြီး လက်အုပ်ကလေး ဗညားထိုက်ဘက်သို့
ချီကာ မျက်နှာ ကလေး မထားတတ်အောင် ဖြစ်သွား၏ ။

“မင်း ဘယ်လိုလဲကွ ချာတိတ်မရ”

ဗညားထိုက်၏ မျက်နှာကြီးက ရှုတင်းတင်းကြီး ဖြစ်နေ၏ ။

“မေ .. မေမိုး ဘယ်လိုအိပ် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိလို့ပါ၊ ဒီ .. ဒီက ကိုကိုကို
တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဆောရီးနော်”

စောစောပိုင်းက ဆွံ့အနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်

နှုတ်ပိတ်ရေငုံလုပ်နေခဲ့သော မေမိုးဦး၏ ပါးစပ်ကလေးသည် ယခုတော့လည်း
တရစပ်တောင်းပန်စကားတွေ ပြောဆိုနေ၏။

ကလေးလေး တစ်ယောက် လို အပြစ်ကင်းစင်လှသော သူ့မျက်နှာ ...

ကြင်နာသနားဖွယ်ရာ သူ့အမူအရာ ...

ဂရုဏာသက်ဖွယ်ရာ သူ့အသံကလေးက ဗညားထိုက်၏ မှုံ တင်းနေသော
မျက်နှာကြီးကို ရုတ်ခြည်းလျော့ပြေသွားစေတော့သည်။

“မင်း သိပ်အိပ်ရေး ပျက်လာတယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

‘ကိုကို’ ဆိုပါလား ခေါ်လိုက်ပုံလေးက ချစ်စရာ ...

“ဒါဆိုလဲ မင်းသက်တောင့်သက်သာ အိပ်လိုက်လေ တို့ တို့ အသိဆီ
သွားနေလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဗညားထိုက်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အို .. နေပါစေ”

မေမိုးဦးက ဗညားထိုက် လက်ကောက်ဝတ်ကို လျင်မြန်စွာ
လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ဗညားထိုက်သည် သူ့ကို ဆွဲကိုင်ထားသော မေမိုးဦး၏ ဖြူဝင်းနေသော
လက်ချောင်းလှလှ ကလေးများ ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ မေမိုးဦးလည်း ရုတ်တရက် သတိပြန်ရသွားပြီး သူ့လက်ကို
လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟို .. ဟိုလေ မ သွားပါနဲ့ မေမိုးလည်း မအိပ်ချင်တော့ပါဘူး ကိုကို”

“မင်းနာမည် က မေမိုးတဲလား ချာတိတ်”

ဗညားထိုက်က ထိုင်ခုံနောက်မှီတွင် ကျောကပ်၍ သက်တောင့်သက်သာ ပြန်ထိုင်ရင်း မေမိုးဦးကို မေးလိုက်သည်။

“မေမိုးဦးပါ”

“မေလ မိုးဦးကျမှ မွေးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

ဗညားထိုက်သည် သူကလေး၏ နှုတ်ဖျားမှ ‘ကိုကို’ကိုကိုဟု ခေါ်သံကလေးကို နှစ် ခြုံကိမိကာ ရင်တွင် ဝီတိလှိုင်းလှုပ်ခတ်သည်သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဗညားထိုက် ပြုံး လိုက်မိသည်။

“မင်း အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်လားဟင် မေမိုးဦး”

“အင်း ...”

မေမိုးဦးက အင်းတစ်လုံးချပြီး ခေါင်းကလေးငုံ့လျှိုသွား၏ ။

“မင်း သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ မင်း အိမ်က အိမ်သားတွေ သိပ်စိတ်ပူနေမှာ ပေါ့ကွ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ မေမိုးမှ အိမ်မှာ မနေချင်တာ ကိုကိုရဲ့ ”

“ဘာလဲ မင်းအဖေတွေ အမေတွေ က မင်းကို ဆူလို့လား ရိုက်လို့လား”

“အို ဆူတာ ရိုက်တာလောက်ကတော့ မေမိုးတို့က အပျော့ပဲ ခံနိုင်တယ်၊ ဒါတွေ က မိုင်နာ (အသေးအဖွဲ)ပါ”

“ဟေး .. ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် က မေဂျာ (ကြီးကြီးမားမား) ဖြစ်နေလို့လဲကွ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ မပြောချင်ပါဘူး”

မေမိုးဦးက သူ့မျက်နှာကလေးကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်ထားလိုက်သည်။

ဗညားထိုက်က ကောင်မလေးထံမှ စကားထွက်လာရန်

ခြောက်လုံးလှန့်လုံးကလေး ပြုလိုက် သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ချာတိတ် ခုလိုညအိပ်ညနေ ခရီးကြီးကို မင်း တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာတာ မကြောက်ဘူးလား၊ မင်းတို့အရွယ် မိန်းကလေးတွေ ကို နယ်ကြားကိုဖမ်းခေါ်သွားပြီး ရောင် :စားပစ်တဲ့ သတင်းတွေ မင်းမကြားဖူးသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင် ...”

မေမိုးဦးသည် ကိုယ်လုံးကလေး ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး ဗညားထိုက်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့် လိုက်သည်။

သူ့ မျက်ဝန်းလှလှကလေးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ကလည်း ရွဲပြည့်အိုင်၍ နေ၏ ။

“ဟုတ်သားပဲ ဒီသတင်းမျိုး ငါ ငါသတင်းစာထဲမှာ ဖတ်မိလိုက်တာတောင် မကြာသေးဘူး ငါ့ငါ့ကိုလဲမသမာသူတွေ က အတင်းခေါ်သွားပြီး ရောင် :စားလိုက်ရင် ဒုက္ခ အို ဘုရား ဘုရား၊ ဒီ...ဒီ ငါ့ဘေးက လူကြီးကကော လူကောင်း တစ်ယောက် ပါ ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာ လဲ လူဆိုးဆိုတာ ချီပါတာမှ မဟုတ်တာ”

အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဟန် ဖြစ်လာသော မေမိုးဦး၏ မျက်နှာကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဗညားထိုက်က ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း...ဟင်း ..ဟင်း ဘာလဲ မင်းလေးက ငါ့ကို သံသယ ဖြစ်သွားပြီး ကြည့်နေတာလား ဟင် ချာတိတ်”

“ဒီလူကြီးက ပါးနပ်လိုက်တာ ငါဘာတွေ တွေ :နေတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ သူ့မှာ နတ်မျက်စိ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟေ့တို့မေးနေတယ် ဖြေလေကွာ”

“အို .. မဟုတ်.. မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ ညှာလို့ မရပါဘူးကွာ”

မေမိုးဦးသည် ခေါင်းငုံ့သွားပြီး သူ့လက်မကလက်သည်းချွန်ချွန်ကလေး၏ ထိပ်ဖျားကို တ တောက်တောက်ကိုက်နေ၏ ။

သူ့မျက်ဝန်းနှစ် ဖက်က မျက်ရည်တွေ ကလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ တတောက်တောက် ကျလာ နေသည်။

“မင်း တော် တော် မျက်ရည်ပေါ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မင်း ငိုတာ အရေး မကြီးဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင် က လူတွေ အိပ်ပျော်နေလို့ တော် သေးတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့ကို အမြင်တစ်မျိုး ဖြစ်သွားကြရင် ဒုက္ခ၊ မ ဖြစ်ပါဘူး မင်းဘေးကနေ ငါ ပြောင်းပြေးမှနဲ့တူပါတယ်”

စိတ်ညစ်တွေ တွေ ဖြစ်သွားပုံပေါ်နေသော ဗညားထိုက်၏ မျက်နှာကို မေမိုးဦးက ကြည့် လိုက်ပြီး တံထွေးတစ်ချက်ကို မျိုချလိုက်သည်။

“ဘယ် .. ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

“သည်လိုပဲ ဟိုနားရပ် သည်နားရပ် သွားလုပ်နေရတော့မှာ ပေါ့၊ မင်းလေးက တို့ကို ယုန်ထင် ကြောင်ထင်နေတာ မဟုတ်လား၊ မင်းလေးနားမှာ ဆက်ထိုင်မနေချင်ဘူးကွာ”

“မ သွားပါနဲ့၊ ကိုကို လူဆိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမိုးယုံပါတယ်”

“ဟာ .. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံသွားရပြန်တာလဲ”

“ပါးစပ်က ထုတ်မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုကို့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက သိလာလို့ပါ”

“ကဲပါလေ ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ခရီးကို သွားမှာ လဲ”

“မေမိက ပြင်ဦးလွင်အထိသွားမလို့ပါ ကိုကို”

“ဟေ .. ဟုတ်လား၊ တို့ကလဲ ပြင်ဦးလွင်ဘက်အထိသွားမလို့ပဲ၊ ဟိုမှာ တို့အဒေါ်

ရှိတယ်လေ၊ ဒါဆိုရင် မင်းလေးနဲ့ တို့ခရီး အတူတူဆက်ကြရဦးမှာပဲ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲဟင် ချာတိတ်”

“မေမိုးရဲ့ ဘာဘသီဟရှိတယ်၊ ဘာဘသီဟက မေမေရဲ့ အစ်ကိုကြီးပါ ကိုကို”

“မင်းအမျိုးအဆွေတွေ ဆီ သွားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် ခရီးရှည်ကြီးကို မင်း တစ်ယောက် တည်း ထွက်လာတာက သိပ်အန္တရာယ်များ တယ်ကွ၊ မင်း ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

တိုးတိတ်သော အသံလေးဖြင့် မေမိုးဦးက ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

“မင်းလေးက မဆိုးပါဘူး၊ ပြောရင်ဆိုရင်တော့လဲ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ၊ မင်းအိမ်က လူတွေ မင်းကို နားမလည်ကြတာ တို့အံ့ဩမိတယ်”

“နားမလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်တာပါ၊ အဟင်း .. တူနှစ် ကိုယ် ဝေးကြမှာ ကို စိုးလို့ ကိုကိုရေ ဝေးမှာ စိုးလို့”

နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ဖူးဖူးကလေးကို မဲ့ပြီး မေမိုးက ပြောလိုက်သည်။

“တူနှစ် ကိုယ် ဝေးကြမှာ စိုးလို့ ဟုတ်လား”

ထူထဲသော မျက်ခုံးကြီး တစ်ဖက်ကို မြှင့်နှိုး၍ အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေမိုးကိုကြည့်ကာ ဗညားထိုက်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့၊ တူနှစ် ကိုယ် ဝေးကြမှာ စိုးလို့ ဟင်း .. သူတို့က သိပ်ချစ်နေကြတာလေ”

“သူတို့ .. သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ လဲ”

“မေမိုးရဲ့ မေမေနဲ့ လေးလေးသော င်းပေါ့၊ ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ”

“အွန် ...”

သူ့အသက်အရွယ်နှင့် အသိဉာဏ်က နားလည်သဘောပေါက်လွယ်သည်မို့၊
ဗညားထိုက် အွန်နဲ့ ခနဲ အသံထွက်ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏ ။

“မနေနိုင်လွန်းလို့ မေမိုးထက်ချစ်လို့ ယူတယ်ပဲ ထားပါ ဖေဖေနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တဲ့
ဓာတ်ပုံကြီးကို တော့ ရွှေ့ပစ်ရအောင်တော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊
မေမိုး ရင်မနာသင့်ဘူး

လားလို့”

ဗညားထိုက်သည် သူ့ရှေ့က ချာတိတ်မကလေးကို
စိတ်လက်မကောင်းလှဟန်ဖြင့် တွေ့ တွေ့ ကြီး ကြည့်နေ၏ ။

“မေမိုးခုလိုထွက်ပြေးတာ မှာ သလား ကိုကို”

ဗညားထိုက်က ရုတ်တရက် အဖြေ မပေးနိုင်ဘဲ သူကလေးကို ငေးငိုင်း၍ သာ
ကြည့်နေ၏ ။

“မေမိုးမမှာ ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ မေမိုးမမှာ ပါဘူး မေမိုးထက်ချစ်လို့ မေမေက
လေးလေးသော င်း ကို ယူလိုက်ပြီပဲ”

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဖိစီးနှိပ်စက်လာလေဟန်ဖြင့် မေမိုးဦးသည် မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှစ် ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ နှစ်နှစ်နည်းနည်း ရှိုက်သံများ ပြု၍ လာသည်။

“မငိုပါနဲ့ချာတိတ်ရာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို တရားနဲ့ပဲ ဖြေကြရတော့မှာ ပဲ၊
စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း ခြင်းနဲ့ လူတွေ မကင်းတတ်ကြပါဘူး၊ တို့လဲ မင်းလို ငိုမချရုံ တမည်
ပဲရှိပါတယ်၊ တို့ရင်ထဲမှာ လဲ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ရှိနေတာပါကွာ”

“ဟင်”

ဆတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာပေါ်က လက်တွေ ကိုဖယ်ကာ မေမိုးဦးက ဗညားထိုက်၏
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဗညားထိုက်က သူ့မျက်လုံးများ ကို ဖယ်ရှောင်၍ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ကိုကိုက ဘာ ဖြစ်လို့ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းရတာ လဲ ဟင်”

“အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ သစ္စာမဲ့ ဂုဏ်မောက်တဲ့ မိန်းမရိုင်း တစ်ယောက် ကြောင့် ပေါ့ ချာတိတ်ရာ”

“ကိုကို့ မိန်းမလား၊ ကိုကို့ရဲ့ ချစ်သူလားဟင်”

“အဟင်း .. မိန်းမ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ချစ်သူပေါ့”

ဗညားထိုက်က သူ့ခေါင်းကြီး ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်လူ တစ်ယောက် တွေ့သွားလို့လားဟင်”

“ဒါပေါ့ကွာ”

“မိန်းမများ ပေါလွန်းလို့ကိုကိုရာ အသစ်ရှာလိုက်ပေါ့”

သူ့ဘက်ကနေ မကျေနပ်လာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော မေမိုးဦး၏ နှုတ်ခမ်းစုပ္ပံလေးကို ကြည့်ကာ ဗညားထိုက်ပြီး လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ချာတိတ်ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ မိန်းမပေါတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အသည်းနှလုံးက လက်ခံတဲ့ မိန်းကလေး တွေ့ဖို့ဆိုတာကမလွယ်ဘူး .. မလွယ်ဘူးကွ၊ အင်း .. မင်းငယ်ပါသေးတယ် လေ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကို မင်း မသိနိုင်သေးပါဘူး”

ဗညားထိုက်က သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“တို့ ဆေးလိပ်သောက်ဦးမယ်၊ ရတယ် မဟုတ်လား ချာတိတ်”

“အင်းသောက်ပါ ရပါတယ်၊ မေမိုးရဲ့ ဖေဖေကလဲ သိပ်စီးကရက်သောက်တာ၊ တစ်ခါတလေ မေမိုးတောင် မီးညှိပေးသေးတယ်”

မေမိုးဦးကလေး ပြောပုံဆိုပုံကလေးက အလွန်ကလေးဆန်၍

ချစ်စရာကောင်းနေပါ၏။

ဗညားထိုက်သည် စီးကရက် မီးညှိ၍ သုံးလေးရှိက် ဖွာရှိက်လိုက်ပြီးမှ စကားပြန်စလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ပြောပါဦး ချာတိတ်ရ၊ ပြင်ဦးလွင်က မင်းဘာဘဆိုတာက ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာက မက်မန်းခြံ စိုက်ပျိုးရေး နဲ့ ပိုင်အရက်ချိုထုတ်တယ်လေ၊ သူ့ပိုင်တွေ က ခု ဈေးကွက် အတော် ဝင်လာပြီ ကိုကိုရဲ့။”

“ဟုတ်လား ဘာတံဆိပ်နဲ့ ထုတ်တာလဲ”

“ဆဲဗင်းစတားဒမ်ဆင် ပိုင်လေ”

“ဟေ့ .. ဟုတ်လား၊ ဒီပိုင် ကိုကို သောက်ဖူးတာပေါ့၊ ရန်ကုန်ကနေတောင် မကြာမကြာ လှမ်းမှာ ပြီး၊ လက်ဆောင်တွေ ပေး ပေးနေရတယ်၊ ဒါနဲ့ ချာတိတ်ဘာက ကိုယ်တိုင် လုပ်တာလား”

“ဘာက အပင်ပဲ စိုက်တတ်တာပါ၊ ပိုင်ကိုတော့ ဘာမိန်းမရဲ့ တူက လုပ်တာလေ၊ သူနဲ့ ဘာ အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်စီပေါ့”

“ဪ ဟုတ်လား .. ဒီလူ မဆိုးပါဘူး၊ ပိုင်လုပ်တာ တော် တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘာကလဲ သူ့ကို အလုပ်သဘောကျလို့ အိမ်မှာ လက်ခံထားတာ၊ လူကိုတော့ ကြိုက်လှလို့ မဟုတ်ဘူး ကြားတာပဲ”

“ဘာ ဖြစ်လို့ လူကို မကြိုက်တာလဲ”

“မမနီကပြောတော့ မိန်းမပွေလို့ လို့ ပြောတာပဲ”

“မမနီဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“မမနီဆိုတာ မမနီနီကျော်တဲ့ ဘာကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ”

“ဪ ...”

“မေမိုးတို့က အမျိုးရှားတယ်၊ မေမိုးလဲ တစ်ယောက် တည်းပဲ၊ မမနီနီလဲ တစ်ယောက် တည်းပဲ၊ အင်း .. အပြတ်တော့ ပြောလို့ မ ဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ချာတိတ်ရ”

“မေမေက လေးလေးသော င်းနဲ့ ယူလိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ ကလေးရချင် ရဦးမှာ ပေါ့၊ မေမေ့ အသက်က လေးဆယ်စွန်းရုံကလေး ရှိသေးတာ ကိုကိုရဲ့ ”

“မေမိုးက မောင်လေး ညီမလေးတွေ မလိုချင်ဘူးလား၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“မောင်လေး ညီမလေးတွေ တော့ လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေနေရာမှာ လေးလေးသော င်း ကို မစားထိုးလို့ မရတာ က သိပ်ခက်နေတယ်”

တုန်ယင် အက်ကွသံကလေး ပြန် ဖြစ်၍ မေမိုးက ပြောလိုက်သည်။

“ကဲပါကွာ ဒီအကြောင်းတွေ ခဏမေ့ထားလိုက်ပါ၊ မေမိုး ရှေ့ကို ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ဘဘက ကျောင်းထားရင် ကျောင်းဆက်နေမှာ ပေါ့”

“ခု ဘယ်နှစ် တန်းလဲ”

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်း တက်မှာ လေ”

“အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီလား”

“မေမိုး ဆယ်ခုနှစ် နှစ် ပြည့်တာ တစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မေမိုးက အတော် ငယ်သေးတာပဲ၊ ကျောင်းပဲ ဆက်တက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံချက် ခိုင်ခိုင်ရအောင် ပညာကို ဆက်သင်နော်”

“မေမိုး သင်မှာ ပါ”

“အေး .. မေမိုး လိမ္မာတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်ရင်တို့ခြံကိုလဲ လာလည်နော်
လိပ်စာပေး လိုက်မယ်၊ တို့အိမ်မှာ တို့ကြီးကြီး တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတာ၊ သူက
တစ်ကိုယ်ရေတကာယ အပျိုကြီး လေ”

“ကိုကိုကကော တစ်ကောင်ကြွက်ပဲလား”

“ဟင့်အင်း .. နှစ် ကောင်ကြွက်”

“ဟာ ဘာလဲ ကိုကိုရ”

“စ,တာပါကွာ.. ကိုကိုတို့က ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် လေ ကိုကိုအကိုကြီးက
ဆရာဝန်၊ ခု စစ်ကိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ သူက အိမ်ထောင်နဲ့လေ”

“ဪ .. ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဒေါက်တာ ကိုကိုကြီးက ကိုကိုလိုပဲ ချောမှာ ပေါ့နော်”

“ဟေး ဒါဆို မေမိုးမျက်စိထဲမှာ တို့က ချောတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မေမိုးက ရုတ်တရက် ကိုကိုကို မြင်စက ရုပ်ရှင်မင်းသား နေအောင်
မှတ်လိုက်မိတာ”

“ကြည့်စမ်း...”

“ကိုကို စိတ်များ ဆိုးသွားသလား မသိဘူး”

“ဒီချာတိတ်မလဲ နောက်တတ်တာပဲကိုး”

“အဟင်း ..ဟင်း ဟင်း”

မေမိုးဦးက သဘောကျ၍ ပါးစပ်ကလေး ပိတ်ကာ အုပ်အုပ်ကလေး
ရယ်လိုက်သည်။

မေမိုးဦးနှင့် ဗညားထိုက်တို့ အဖွဲ့ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“အား .. ဗိုက်ဆာလိုက်တာ ကိုကိုရ၊ ဗိုက်ထဲက အသံတောင်မြည် လာတယ်”

မေမိုးဦးက မျက်နှာလေးကိုရှုံ့ ... ဝမ်းဗိုက်ကလေးကို ပွတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်လေ၊ လာ”

မေမိုးဦး ချက်ချင်း ပဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

အတော် လေး ဆာလောင်နေဟန် တူ၏ ။

နှစ် ဦးသား စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... ဘာစားမလဲ ပြော”

“ဗိုက်ပြည့်တာ စားမှာ ပေါ့”

“ဘာတွေ ရှိလဲ ညီလေး”

စားပွဲအနီး ရပ်လာသော စားပွဲထိုးကလေးကို ဗညားထိုက်က မေးလိုက်သည်။

ကော်ဖီ၊ မိုင်လို၊ အိုဗာတင်း၊ ဟောလစ်၊ ပေါင်မုန့်၊ အသားညှပ် ကိတ်မျိုးစုံ၊

အအေးစုံ၊ ပြီးတော့ .

“အို .. နေ နေတော့ ပေါင်မုန့်၊ အသားညှပ်နဲ့ နက်စ်ကော်ဖီပဲ ပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုကော မဆာဘူးလား၊ ကြိုက်တာမှာ လေ”

“တို့မှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး၊ ချာတိတ်က ကျွေးမှာ လား”

“ကျွေးမှာ ပေါ့၊ မေမိုးမှာ ပိုက်ဆံပါ ပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“အလကားပြောတာပါကွာ၊ ကျွေးခြင်းကျွေး တို့က ကျွေးရမှာ ပါ၊ ကိုယ့်ညီ

ကိုယ့်အတွက်လဲ

ပေါင်မုန့် အသားညှပ်နဲ့ နက်စ်ပဲပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဗညားထိုက်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော မိန်ကလေးကို ပြုံး စိစိနှင့် ကြည့်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

“ချာတိတ် မင်း .. မင်းဘကြီး အိမ်မှာ ကော နေလို့ အဆင်ပြေမှာ လား”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ တစ်ခါမှတော့ ကြာကြာ မနေဖူးဘူး၊

အလည်အပတ်တောင်မှ သုံးလေး နှစ် လောက်မှ တစ်ခါရောက်တတ်တာ၊ ဘာလဲ အဆင်မပြေရင် ကိုကို့ဆီ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရမှာ လား”

“ဝဲလ်ကမ်းပဲ၊ ကြုံဆိုလျက်ပါ၊ တို့ကြီးကြီးသင်းအိမ်က တို့အိမ်ပဲ၊ တို့ကြုံကတာ လုပ်လို့ရတယ်၊ အချိန်မရွေး ပြေးသာလာခဲ့၊ တံခါး အမြဲဖွင့်ထားတယ် သိလား”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ကိုကိုရာ၊ တော် ကြာ ဘယ်က ကောင်ရှုပ်မလေးလဲ မသိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်မှ ဒုက္ခ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“တို့ ဒီလိုစကားမတည်တတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းသာ ဟိုမှာ အဆင်တွေ ပြေပြီး လမ်းမှာ မတော် တဆတို့နဲ့တွေ့ရင် ခလုတ်တိုက်မသွားဖို့ အရေး ကြီးတယ်”

“ဟာ .. ကိုကိုကလဲ မေမိုးက ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ကိုကိုကို အခုဆိုရင် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် လို သိပ်ခင်သွားပြီ၊ သိလား”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“ဒီလောက် ခင်မင်စရာလဲကောင်းတယ်၊ ချောလဲချောတဲ့ ကိုကိုကို ဟိုမမက ဘာ ဖြစ်လို့များ ...”

“အဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း၊ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ကို ပစ်သွားတာပေါ့ ချာတိတ်ရာ”

“ကိုကိုက သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“အင်း .. ကိုယ့် အလုပ်ရှင်၊ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သမီးလဲ ဖြစ်၊ ညီမလေး တစ်ယောက် လို ခင်မင်ရာကလဲ ချစ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီးလောင်းအ ဖြစ်လဲ သူက ဖြစ်လာတော့ ချစ်ရတဲ့သူ တစ်ယောက် လို့ ဝန်ခံရင် မမှာ ပါဘူးကွာ”

ဗညားထိုက်၏ ရွှင်ကြည်နေသော မျက်နှာကြီး ညှိုးမှိုင့်ကျသွားသည်ကို မေမိုးဦးကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏ ။

“ဆောရီးပဲ ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စကို မေမိုး မမေးသင့်ဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ မေမိုးရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စလဲတို့ မေးမိခဲ့တာပဲ”

ခတ္တမျှစကားရပ်တန့်သွားပြီး ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကို မေမိုးဦးနှင့် ဗညားထိုက်တို့ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မေမိုးဦးသည် ဆာဆာနှင့် ခေါင်းမဖော်ဘဲ အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တစ်ထုပ်ခွဲကို စားပစ်လိုက် သည်။

“အား ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်၊ အဟင်း”

“မေမိုး တော် တော် ဆာနေတာပဲနော်”

“ဟာ .. ဆာတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ။ မနက်က မေမေတို့ရုံးမှာ သွားလက်မှတ်ထိုးကတည်းက မေမိုး ဘာမှလဲ မစားဘူး၊ ရေတောင် မသောက်ခဲ့တာ ခုချိန်အထိပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို တော် တော် နှိပ်စက်နိုင်တာပဲ”

“စိတ်ဆိုးတာကိုး ကိုကိုရဲ့ ”

“မိဘကို စိတ်ဆိုးရင် ငရဲကြီးတယ်”

“မေမိုး သိပါတယ်”

“သိသိကြီးနဲ့ ဆိုးတာပဲလား”

“ကိုကိုရယ်၊ မေမိုးက မေမေ့အချစ်တွေ ကို မေမိုး တစ်ယောက် တည်းပဲ လိုချင်တာ၊ မေမိုး တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ချစ်စေချင်တာ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ် ဝင်လာဟန်ဖြင့် မေမိုး၏ အသံကလေးများ က တုန်ယင်လာ၏ ။

နောက်ထပ်နည်းနည်း ပြောလျှင် သည်ကောင်မလေး ငိုတော့မည် ကို သိသဖြင့် ဗညားထိုက်က စကားကို ပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မယ်၊ သောက်လိုက် ချာတိတ်၊ ဗိုက်ပြည့်ရင် တစ်ရေး အိပ်လိုက်ဦး၊ ခရီးဆက်ရမှာ အဝေးကြီး ကျန်သေးတယ်”

မေမိုးဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကို ယူကာ မော့ချပစ်လိုက်သည်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသဖြင့် နှစ် ယောက် သား ကိုယ်ထိုင်ခုံရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ခရီးသွား အများ စုမှာ အိပ်စက်သူက အိပ်စက်၊ ငိုက်မျဉ်းသူတွေ က ငိုက်မျဉ်းနေသဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို မီးရထားကြီး ခုတ်မောင်းနေသံကသာ ကြီးစိုးနေ၏ ။

“ချာတိတ် အိပ်လေ”

“ကိုကိုကော”

“ခဲတွင် ၊ ချဉ်သွားလို့ စီးကရက် သောက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒီထိုင်ခုံမှာ ပဲ ထိုင်သောက်ပါ၊ မေမိုး တစ်ယောက် တည်း အိပ်ရမှာ ကြောက်တယ်”

“စိတ်ချ .. တို့ ဒီနားကနေ ဘယ်မှ မသွားဘူး”

အားတက်သွားဟန်ဖြင့် မေမိုးဦး၏ မျက်နှာကလေးသည်

ကြည်လင်ဝင်းပသွား၏ ။

*

အခန်း (၃)

မေမိုးဦးသည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ခေါင်းမှီကာ စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်လိုက်သည်။

ဝမ်းကလည်းဖြည့် ...

မီးရထားကြီးကလည်း လှုပ်နေသဖြင့် သူ ခဏလေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဗညားထိုက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုဆွဲ၍ သောက်ရင်းက နှစ် ခြုံက်စွာ အိပ်မောကျသွား သော မေမိုးဦးကလေးကို ကြည့်နေမိ၏ ။

သူကလေး၏ ရှင်းသန့်လှပသော နုငယ်လှပသည့် မျက်နှာကလေးက ကလေးလေး တစ် ယောက် လို ချစ်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသဖြင့် သူ့ရင်တွင် တစ်မျှင်သော သံယောဇဉ် နွယ်ကြိုး ကလေး ရစ်ပတ်၍ လာမိ၏ ။

“ဟင်း .. မင်း မမှတ်သေးဘူးလား ဗညား၊ မင်းမမှတ်သေးဘူးလား၊ မင်း မြဝတီရည်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲသံယောဇဉ်တွယ်မိရာက ခု ဒုက္ခလှလှ တွေ့ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ဟူး.. ဟုတ်တယ်။ ငါ ဒီချာတိတ်မအပေါ် ခရီးသွားဖော် တစ်ယောက် ထက် သံယောဇဉ် မပိုသင့်ဘူး”

ဗညားထိုက်သည် သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးယမ်းခါပစ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက စီးကရက်တို ကို ထိုးချ၍ မီးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် တော့ ထိုင်ခုံတွင် ဦးခေါင်းကို လှန်၍ မှီကာ မျက်လုံးများ ကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားမိတော့သည်။

“အဟင့် .. ဟင့် .. ဟင့် .. ဟီး .. ဟီး .. လုပ်ကြပါဦး ခြေထောက်တွေ ကျိုးကုန်ပြီ၊ အသက် ရှူလို့ မရတော့ဘူး အား ... အား ..”

“ဟာ .. ဒီချာတိတ်၊ ဘာ ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမည် ပြုစဉ် မေမိုးဦး၏ ထိတ်လန့်တကြား ပြုလိုက်မှုကြောင့် ဗညားထိုက် ၏ မျက်လုံးကြီးပြူး ကျယ်သွားရသည်။

သူတို့ရှေ့ထိုင်ခုံက အမျိုးသားကြီး နှစ် ဦးကလည်း ကျိန်းစပ်နေဟန်တူသော သူတို့မျက်လုံးတွေ ကို ပွတ်သပ်ပြီး မေမိုးဦးကို အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေကြ၏ ။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ချာတိတ်၊ မျက်လုံးဖွင့်စမ်းပါဦးကွ”

သူ့လက်မောင်းကလေးကို ကိုင်၍ လှုပ်ခါကာ ပြောလိုက်သည့် အခါတွင် တော့

...

“ဟင် .. ကိုကို ဘာမှ မ ဖြစ်ဘူးနော် တော် ပါသေးရဲ့ .”

သူ့ရင်ဝကို လက်ဖြင့် ဖိ၍ ဗညားထိုက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ စိုးရိမ်စိတ်ပြေလျော့သွားဟန် ဖြင့် မေမိုးဦးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟ .. နေပါဦး၊ တို့က ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ”

“ဟာ .. ဒုက္ခပဲ၊ မေ .. မေမိုး၊ ကယောင်ကတမ်းတွေ အိပ်မက် မက်သွားတာပဲ၊ ဆော့ .. ဆော့ရီး ကိုကို”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မျက်နှာကလေး မထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသော မေမိုးဦးကို ရှေ့ ထိုင်ခုံက လူကြီးနှစ် ယောက် က မျက်နှာကြီးများ ပုပ်သိုး၍ ရုပ်ဆိုးစွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ရှားတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက် မသက်မသာ အိပ်ရတဲ့ကြားက အိပ်မက်များ တောင် မက်ရတယ်လို့ ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျားလေးက ဘာတွေ များ မက်သွားရတာ လဲ”

“ဝုန်းခနဲ အသံကြီးမြည် ပြီး ရထားကြီး ဘာ ဖြစ်သွားမှန်း မသိလို့ ကိုကိုရဲ့ .”

“အာ .. မြတ်စွာ ဘုရား ...”

“ကိုကိုနဲ့ တွဲ တချို့က အပေါ်မြောက်တက်သွားတယ်လေ၊ မေမိုးကတော့ တွဲ

ပျက်တွေ အောက်မှာ ပိနေတယ်၊ ဟင်း .. ခု ပြောရင်းတောင် အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ”

“တော် ပါ ချာတိတ်ရာ၊ မင်းက အသက်ရှူကျပ်ရုံပဲကျပ်တာ တို့ဖြင့် ကြားရရုံနဲ့ အသက်များ ထွက်သွားမလားလို့ပဲ၊ ဖွ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ မသေချင်သေးဘူး ခုမှ အသက် ငယ်ငယ်လေးရှိ သေးတာ”

“အောင်မယ် .. မေမိုးပြောဖို့ပဲထားပါဦး၊မေမိုးက ကိုကိုထက် အများ ကြီးငယ်တာပါ”

မေမိုးဦး၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဗညားထိုက်မှာ စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပဲ ပြုံး ရယ်လိုက်မိသည်။

ရှေ့ထိုင်ခုံက လူကြီး နှစ် ယောက် ကတော့ သူတို့ ဘာသာစကားနှင့် မေမိုးဦးနှင့် သူ့ကို ကြည့် ကာ ကောင်းချီးပေးနေဟန်တူနေ၏ ။

“မိုးလင်းတော့မယ်နော် .. ကိုကို”

“အင်း ...”

“ကိုကိုနဲ့ မေမိုး လမ်းခွဲဖို့လဲ တဖြည်းဖြည်း အချိန်က နီးလာပြီ”

“လိုပါသေးတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်အထိ သွားဖို့ကျန်သေးတယ်လေ။ မေမိုးက ပြင်ဦးလွင်ကို တန်းတက်မှာ မဟုတ်လား .. ”

“အင်းပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ခရီးက ဒီရထားခရီးစဉ်လောက် ခရီး တာမရှည်တော့ဘူး မဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့ ”

“အဲ .. ဒီတော့”

“ကိုကို လိပ်စာ မေမိုးကို ပေးခဲ့ဦးလေ”

“လွယ်ပါတယ် ပြင်ဦးလွင်က နာမည် ကြီး တစ်သုံးလုံး တည်းခိုရိပ်သာနဲ့ ကပ်လျက် မိုးမခခြံ ကြီးက တို့ကြီးကြီးသင်းရဲ့ ခြံပဲလေ”

“ဒါဆိုရင် .. မေမိုးလိပ်စာပဲ ကိုကို သိဖို့လိုတော့တယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ဆဲဗင်းစတားခြံကြီးကို မသိတဲ့လူ မရှိပါဘူးကွာ၊ အဟင်း .. ဟင်း ..
ဟင်း”

“ကိုကို၊ နာမည် က ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင်”

“ဟောဗျာ။ ဒီလောက်စကားတွေ ပြောလာတာ ခရီးပဲ ဆုံးတော့မယ်၊ တို့နာမည်
မင်း မသိသေးဘူးနော်”

“ကိုကိုမှ ပြောမပြသေးတာ”

“မှတ်ထား ဗညားထိုက်တဲ့ဗျ”

“အားပါး နာမည် ကြီးက ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“အား .. ဒါတောင် လျှော့ပြောထားလို့”

“ဟင် .. ဘာကို လျှော့ထားတာလဲ ကိုကို”

“တို့က မင်း အမျိုးအနွယ်တွေ လေ ဖေဖေနာမည် က မင်းစိုးထိုက်တဲ့၊

ကိုကိုနာမည် က မင်းဉာဏ်ထိုက်၊ တို့နာမည် က မင်းဗညားထိုက်လေ”

“ကောင်းသားပဲ ကိုကို၊ အဲဒီ နာမည် က”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်လူမျိုးယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံနဲ့အညီ ရှေ့က

မင်းထည့်ပြီး မှည့်ထားတဲ့ နာမည် ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ က တို့ကို
စကြတယ်လေ”

“ဘယ်လို စကြတာလဲ ဟင် .. ကိုကို”

“မင်း ဗညားထိုက်ကို ငါ ဗညားထိုက် ငါ ဗညားထိုက်နဲ့လေ”

မေမိုးဦးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ကလေးဖြင့် အုပ်ကာ

ရယ်လိုက်သည်။

သည့်ကလေးမ ရယ်မြူး နေပုံကလေးက စွဲမက်စရာကောင်းအောင်
ချစ်စရာကောင်းနေပါ၏။

“အင်း .. တို့ မြဝတီရည်နဲ့ ပြဿ နာ ဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
ဒီခရီးကိုထွက်လာခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ တို့ အပေါင်းအသင်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
ခုတော့ ဟန်ကျပြီ၊ ချာတိတ်နဲ့ အဖွဲ့ကျသွားပြီဆိုတော့ ဆဲဗင်းစတားခြံထဲပဲ တို့ရောက်နေမှာ
သေချာတယ်”

“အွတ် ..”

ရယ်မြူး နေသော မိန်းကလေး ‘အွတ်’ ခနဲ ချို့ထိုးသလို ဖြစ်သွားပြီး
သူ့မျက်နှာကလေး မဲ့ခွက်ခွက်ကလေး ဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့ .. ချာတိတ်ရ .. ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာ လဲ တို့ကို မလာစေချင်လို့လား
ဟင်”

“ဘယ်မလာစေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်၊ မေမိုးက ကိုကိုကို သိပ် ခင်နေမိတဲ့
ဥစ္စာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာဘ အရိပ်အောက် မေမိုးဝင်မိရင် ဘယ်လိုမှ မလွတ်လပ်နိုင်တော့ပါဘူး
ကိုကို”

“ဟင် .. ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ချာတိတ်”

“ဘာဘက လူတစ်မျိုးကြီး အရမ်းစည်းကမ်းကြီးပြီး အရမ်းလဲ ချုပ်ချယ်တယ်၊
အရင်က တစ်ခါတလေ မေမိုးတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို အလည်လာရင်တောင် ဘယ်မသွားနဲ့
ဘာမလုပ်နဲ့ စိတ်အရမ်း ညစ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ .. ပြီးတော့လေ”

“ဆက်ပြောပါဦး ချာတိတ်”

“မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေ နဲ့ ရောရောနှောနှော
ခင်ခင်မင်မင်နေတာကိုလဲ မကြိုက်ဘူး ကိုကိုရဲ့ ”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုရင် သူ့သမီးလဲ ဒုက္ခပဲနော်”

“အဟင်း .. မမနီကတော့ ဘာဘရေ့မှာ မခုပ်တတ်တဲ့ကြောင်လိုနေပြီး ကွယ်ရာကျရင်တော့ အပြီးတောင် မိဖို့ မလွယ်ဘူး ကိုကိုရေ.”

“ဒါဆိုရင် ချာတိတ်နဲ့ တို့ တွေ ကြဖို့တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့နော်”

“တွေ့ရမှာ ပါ ဘာ ဥပုသ်ဝင်တဲ့နေ့ကျရင် မေမိုး ကိုကို့ဆီကို လာလည်မှာ ပေါ့၊ ဘာဘက သူ့မွေးနေ့သော ကြာနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စားပြီး ဥပုသ်စောင့်တာ ဟိုး ငယ်ငယ်လေးကတည်း ကပဲလေ”

“အေးလေ .. ချာတိတ် တို့ဆီလာခဲ့ပေါ့၊ တို့ကြီးကြီးသင်းကတော့ သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ သိပ်လဲ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ချာတိတ်မြင်ရင် ချစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“စိတ်ချ မေမိုး ကိုကိုတို့ကို တွေ့ရအောင် လာကိုလာမှာ ပါ၊ မေမိုးလာရင်သာ ရှောင်မသွားနဲ့”

“မရှောင်ပါဘူးကွာ၊ ဆက်ဆက်ကြီးသာလာခဲ့ပါ”

ခင်မင်တွယ်တာစရာ ကောင်းလှသော သည်ချာတိတ်မလေးနှင့် ဆုံတွေ့ .
ခင်တွယ်မိခဲ့သည်မို့ အသည်းကွဲ ဝေဒနာတွေ ကို ဗညားထိုက် တစ်ယောက် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုနည်းတူ မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြု၍ မကျေမချမ်း ဒေါသတွေ တစ်ထမ်းတစ်ဖိုးကြီးနှင့် အိမ်ပြေးမလေး လုပ်ခဲ့သော မေမိုးဦးမှာ လည်း ခင်မင်တွယ်တာစရာ ကောင်းလှသော ဗညားထိုက်ကို တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့

ရသည်မို့ မိမိအကြောင်း မိမိကိစ္စတွေ ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေမိသည်။

နှစ် ဦးသား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာရှိလှသော ခရီးကို နှင်ခဲ့ကြပြီး ခရီးဆုံး၍ လမ်းခွဲကြရမည့် အချိန်သို့ ကျရောက်လာ၏ ။

“အင်း .. စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုကိုနဲ့မေမိုး လမ်းခွဲရတော့မယ်၊ ရှေ့မှာ မေမိုး ဆင်းရဲ တော့မယ်လေ”

“နေဦး .. နေဦး ကိုကိုကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်တစ်ခု မေမိုးပေးမယ်”

မေမိုးက သူ့ကျောပိုးအိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တို့လို့တွဲ လောင်း

အရပ်ကလေးတွေ ထဲက ဝက်ဝံဖြူရုပ်ကလေးကို ဗညားထိုက်အား ဖြုတ်ပေးလိုက် သည်။

“မေမိုး အတွက်လဲ ရော့ .. ကိုကိုရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင် ဘောလိပ်လေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

“အေးကွာ တို့တော့ ချာတိတ်ကို သိပ် သတိရနေမှာ ပဲ”

“မေမိုးလဲ ကိုကိုကို သတိရနေမှာ ပါ”

“တို့ ချာတိတ်အလာကို မျှော်နေမှာ နော်”

“အင်းပါ။ အခွင့်အရေး ရတာ နဲ့ မေမိုး ကိုကို့ဆီကို ရောက်လာမှာ ပါ။ ဟိုး ..

ဆရာ၊ ရှေ့မှာ ဆင်းမယ်”

မေမိုးဦးက ကားဆရာကိုပါ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကားဆရာက ကားကို ဆဲဗင်းစတားခြံဝင်းကြီး၏ ဂိတ်ဝန်းတွင် ကားကို

ရပ်တန့်ပေးလိုက် သည်။

ဗညားထိုက်က မေမိုးဦး၏ ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ချပေးလိုက် ပြီး

ကောင်မလေး၏ မည့် နက် နေသော ဦးခေါင်းကလေးကို ချစ်စနိုးမနာအောင်

တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

မေမိုးဦးက ခေါင်းကလေးကို ပုခနဲလုပ်၍ ရယ်မောရင်း ဘီးလို့မ့်နေသော

ကားပေါ်တွင် ရှိနေ သည့် ဗညားထိုက်ကို လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ဗညားထိုက်သည် ဟိုးအဝေးသို့ ရောက်၍ မြင်သာသည့်နေရာတိုင်အောင်

ခင်မင်သွားခဲ့သော ချာတိတ်မလေးကို ပြန်လည်၍ လက်ပြလာခဲ့မိ၏ ။

အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ချာတိတ်ကလေးရယ်၊ မင်းကိုတော့ တို့ သိပ်ခင်သွားမိပြီကွယ်။

ဗညားထိုက်သည် မေမိုးဦးပေးခဲ့သော အမှတ်တရ ဝက်ဝံဖြူရုပ်ကလေးကို သူ့
ရင်ခွင်နှင့် အနီးဆုံးကျကင်အတွင်း အိတ်တွင် သေချာထည့်ထားလိုက်၏။

*

“ဖိုးစုကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အကိုကြီး”

ဦးသီဟကျော်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ ဇနီးသည်
ဒေါ်အမာကြည်အား လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ မနေချင်လို့ သွားတာကို သွားပစေပေါ့ကွ”

“သူမနေချင်တာက ဟုတ်တယ်။ မောင်ဇော်လတ်အလုပ်တွေ ကို ဘယ်သူက
ကူနိုင်မှာလဲ”

“မင်းနဲ့ မင်းသမီး ဝိုင်းလုပ်ကြပေါ့၊ ဒါ မိသားစု စီးပွားရေး ကိစ္စပဲ”

ဒေါ်အမာကြည်က အလိုမကျဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲဖယ်သွား၏။

“ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက် ခြံထဲလဲခြံထဲမို့။
အိမ်ထဲလဲအိမ်ထဲမို့ ဘာအလုပ်များ မယ်မယ်ရရ ဝင်ကူသလဲ၊ တစ်ခါတည်း
ဖိုးစုအလုပ်ထွက်တာနဲ့ လက်ကျိုးခြေကျိုးတာ ကျနေတာပဲ။ ပြောနေလိုက်တာ”

ဒေါ်အမာကြည်သည် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပြန်ဖတ်နေသော ခင်ပွန်းသည်၏
ရှေ့မှ ထိုင်ရာ ကထကာ ခြေဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“အားကြီး နားပူနားဆာလုပ်တဲ့ မိန်းမ”

ဦးသီဟကျော်က ဇနီးသည်၏ နောက်ကျောကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဟူး ..”

လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကြိုး ကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ
ပိတ်ထားသော သံဆွဲတံခါးမှ အတွင်းသို့ ကုန်းကုန်းကလေး ချောင်းကြည့်နေသော
မေမိုးဦးသည် သူ့ဘာဘနှင့် ကြီးကြီးအမာတို့၏ မကျေမလည် ဇာတ်လမ်းကလေးကို
ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်အမာကြည်ကြီး အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ...

“ဘဘ .. ဘဘသီဟ”

မတိုးလွန်းမကျယ်လွန်းသော အသံကလေးဖြင့် သူ့ဘာဘကို မေမိုးဦးက
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟော .. မိမိုးပါလား။ နင်တို့ သားအမိ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ရောက်လာတယ်
ကြည့်စမ်း”

ဦးသီဟကျော်က လက်ထဲက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုချ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး
ပိတ်ထားသော သံဆွဲ တံခါးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဘဘ နေကောင်းလား ဟင်”

သော့ဖွင့်ပေးနေသော သူ့ ဘာဘကို မေမိုးက မေးလိုက်သည်။

“အေးကောင်းတယ် မိမိုး၊ နင့်အမေကော ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့သလဲ”

နမ ဖြစ်သူ တင်မိုးသူကို မတွေ့မြင်ရ၍ ဦးသီဟကျော်က မေးလိုက်သည်။

“မေမေမပါဘူး၊ ဘာဘဆီကို မေမိုး တစ်ယောက် တည်း လာခဲ့တာ”

“ဘာ .. နင် တစ်ယောက် တည်းလာတာ ဟုတ်လား”

သူ့ဘာဘ ဦးသီဟကျော်၏ အသံကြောင့် မေမိုးဦး၏ ကိုယ်ကလေးမှာ နောက်သို့
တွန်ခနဲ ဖြစ် သွားရသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ မေ မေမိုး မေမေနဲ့ မနေချင်တော့လို့ ဘာဘာဆီကို တစ်ယောက် တည်း ထွက်ပြေး ပြေးလာခဲ့တာပါ ဘာဘ”

“မိမိုး တယ် .. ငါ လုပ်လိုက်ရ၊ သမီး မိန်းကလေး အမေနဲ့ မနေချင်ဘူးဆိုတာ ဘာအချိုးလဲ”

“မေမိုး .. မေမိုး .. မေမေနဲ့ မနေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား ဘာဘရယ်၊ မေမိုးမှာ ပြေးကြည့်လို့မှ ဒီအမေ တစ်ယောက် တည်း ရှိတာပါ။ မေ .. မေမေက မေမိုးထက် ချစ်တဲ့လူကိုရွေး ရွေးသွားလို့ မေမိုးစိတ်နာ ပြီး ဘာဘာဆီကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ”

“ဟင် .. မိတင်မိုး သူ လင်ယူလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘ၊ အဟင့် .. ဟင့် .. ဟီး”

အိမ်အဝင်အဝတွင် ရပ်ကာ မေမိုးဦးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးဖြင့် အုပ်၍ ဝမ်းနည်း စိတ်ကြီးစွာ ဖြင့် ငိုရိုက်နေပါတော့သည်။

“တောက်၊ ခွေးမ ခွေးမ .. တယ် .. ငါ မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ဘာ ဖြစ်၊ ဟင် .. မေမိုး ငိုလို့ပါလား တင်မိုး သူ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နောက်လင် ထပ်ယူသွားလို့ ဟေ့ .. နောက်လင်ထပ်ယူသွားလို့”

“အို ...”

ဒေါ်အမာကြည်၏ ခြေလှမ်းများ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဒေါ်မာန်ကြီးနေသော ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တောက် .. ကိုယ့်သမီးကလေး အရွယ်ရောက်နေတာကို မငဲ့ဘူး၊ လင်ထပ်ယူရတယ်လို့ ဒီဟာမ ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ အမာကြည် ငါ့ ခရီးဆောင်အိတ်ပြင်စမ်း၊ ငါ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကို လိုက်မယ်”

ဒေါ်အမာကြည်နှင့် မေမိုးဦးတို့ အလန့်တကြား တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်သော ဂျစ်ကားတစ်စီးက ခြံထဲသို့ ဝင်လာ၏ ။

“ဗျို ... ဦးသီဟ”

ရပ်တန့်သွားသော ကားပေါ်မှ လူကြီး တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“ဟော .. ဦးဘခင် ရောက်လာနေတယ် အစ်ကိုကြီး၊ စိတ်ထိန်းပါဦး”

ဦးသီဟကျော်သည် သူ့စိတ်ကို သူ ကြိုး စား၍ ထိန်းလိုက်ပြီး နေ့သည်ကို ကြို
လိုက်သည်။

“လာ ... ဦးဘခင်”

“ခင်ဗျားမှ အိမ်မှာ ရှိပါ့မလားလို့”

“ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှ မ သွားပါဘူး ဦးဘခင်”

“ပစ္စည်းလဲ ထပ်ယူရင်း၊ ခင်ဗျားကိုလဲ အရင်စာရင်းရှင်းပေးချင်လို့ လာခဲ့တာ၊
ပစ္စည်းကော ရှိရဲ့ လား ဦးသီဟ”

“ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ယူမှာ လဲ ဦးဘခင်”

“ခု ဆယ်ဒါဇင် ယူသွားမယ်၊ လကုန်ရင်တော့ ခုနစ်ဆယ်ငါးဒါဇင် ယူမယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ အမာ ဦးဘခင်အတွက် ပစ္စည်းထုတ်ပေးလိုက် ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဟဲ့ လာ လာ မေမိုး၊ ကြီးကြီးအမာကို ခဏကူဦး၊ အိမ်မှာ
လဲ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး အမာ”

မေဦးသည် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး နေ့ခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင်
သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ချလိုက်သည်။

“လာ မေမိုး”

မေမိုးဦးသည် ဒေါ်အမာကြည်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“မေမိုး ဒီပုလင်းတွေ တစ်ဒါဇင်စီယူသွား၊ ကွဲမယ်နော် ဖြည်းဖြည်းလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအမာ”

မေမိုးဦးသည် ပိုင်ပုလင်းတွေ အစီအရီ သိုထားသော အခန်းထဲမှာ တစ်ဒါဇင်စီကို သယ်မကော နေ့ခန်းဆီသို့ ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ မောင်တူးရေ .. လာသယ်ပါဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဦးဘခင်၏ ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး မေမိုးဦး၏ လက်မှ ပုလင်းများကို လက်ပြောင်း၍ ယူလိုက်သည်။

“ဦးသီဟကို ပြောရဦးမယ်၊ အမျိုးသမီး သောက်ဖို့ ခပ်ပျော့ပျော့ စပါယ်ရယ် အော်ဒါလုပ်ချင် တယ် ရမလား”

“ရပါတယ် ဦးဘခင်၊ ဘယ်တော့လောက် ယူမှာလဲ”

“ရှေ့လကုန်လောက်မှပါ။ ရန်ကုန်က ကျွန်တော် မိတ်ဆွေက မှာ ခိုင်းတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်

ယူမယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ် မကြာခင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဆက်လိုက်ပါ ဦးဘခင်”

“ကဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ကြွေးကျန် မရှိတော့ဘူးနော်”

ငွေစာရင်းရှင်းပြီးနောက် ဦးဘခင် ပြောလိုက်သည်။

“အင်းပါဗျာ”

“ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ်။ လကုန်အတွက်တော့ ကျွန်တော် ဖို့ ဆက်ဆက်ချန်ထားပေးနော်၊ သူများ ကြားဝင်ယူသွားလို့ ဆိုတာ မ ဖြစ်ပါစေနဲ့”

“မိတ်ချပါဗျာ ခင်ဗျားက လူရင်းပါ၊ မိတ်ပျက်အောင် ကျုပ် မလုပ်ပါဘူး”

ဦးသီဟကျော်က ဦးဘခင်အား ကားအထိလိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

*

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ သူ့ဘာ ဦးသီဟကျော်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသ အရိပ်အယောင် များ မရှိတော့ပြီမို့ မေမိုးဦး ရင်ထဲ အေးသွားမိသည်။

“မေမိုးနဲ့ မအမာ ပိုက်ဆံတွေ ထပ်ပြီး ပိုင်းရေကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

သုံးဦးသား ငွေစက္ကူအထပ်များ ကို ယူ၍ ရေတွက်လိုက်ကြသည်။

ပြီးလျှင် ဦးသီဟကျော်က ဂဏန်းပေါင်းစက်ကိုယူ၍ ပေါင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ပြည့်တယ် .. မအမာကြည့် ဒီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ပြီးရင် မေမိုးလေးကို အခန်းနေရာချပေးလိုက် ဦး”

“သူ့ကို ဖိုးစု အခန်းပေးလိုက် မယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

“ဘာကွ ပေးစရာနေရာရှားလို့လား နီနီ အခန်းမှာ ထားလိုက်”

“ဟို .. သူ အနေကျပ်မှာ စိုးလို့ပါ။ နီနီစာအုပ်တွေ နီနီပစ္စည်းတွေ နဲ့ နောက်ထပ် ခုတင် တစ်လုံးတိုးလာရင် နှစ် ယောက် စလုံး အနေကျပ်နေမှာ စိုးလို့ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

တွေ တွေ ကြီး လုပ်နေသော ဦးသီဟကျော်၏ မျက်နှာကြီးက နဂိုပုံမှန် အနေအထားသို့ပြန်

လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

“အေး ဒါဆိုလဲ သေသေချာချာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးမှ ထားလိုက်”

“လာ ..မေမိုး”

ဒေါ်အမာကြည်က မျက်နှာကြီး ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မေမိုးဦး၏ လက်ကိုဆွဲကာ စတိုခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တောက်တိုမယ်ရ အိမ်တွင် ခိုင်းဖို့ထားသော ဖိုးစုကလေး၏ အခန်းဆီသို့ ဒေါ်ဆောင် လာခဲ့သည်။

“မေမိုးရောက်လာတာ အတော် ပဲ။ ဖိုးစုလေးကလဲ ဒီမနက်ပဲ အိမ်ကနေ အလုပ်ထွက်သွားတာ နို့မဟုတ်ရင် နေရာပေးဖို့ ခက်နေဦးမှာ ”

“ဖိုးစုက ဘာ ဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲဟင် ကြီးကြီးအမာ”

“အင်း .. ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် မကောင်းပါဘူး၊ ထမင်းဝလို့ ဘက်ကန်တာပဲပေါ့၊ အလုပ်က များ တယ် လုပ်ခက နည်းတယ်နဲ့ အမျိုးမျိုး ပြောပြီး ဦးစိန်မှန်တို့ခြံကို ပြောင်းသွားတာပဲ”

“အော် ..”

“အိမ်မှာ အိမ်အလုပ်က ကြီးကြီးအမာ တစ်ယောက် တည်း လုပ်တာပါ သူ့ကို မောင်ဇော်နဲ့ပဲ တွဲ ထားတာကို ဂျီချက်များ တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြီးကြီးအမာရယ် ခု မေမိုးရောက်လာပြီပဲ၊ အလုပ်တွေ အားလုံး

မေမိုးပဲ လုပ်ပါ့မယ်၊ မေမိုးလုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တူမကြီးရယ်”

“ဒီအထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းတွေ စာအုပ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

“အားလုံးစုပြီး ဟို ကတ္တူပုံးထဲ ထည့်ပြီးတော့ ကားဂိုထောင်ထဲသာ ထည့်ထားလိုက်၊ ယူချင်တဲ့ အချိန်မှယူပစေ။ မယူတော့လဲ လွှင့်ပစ်ရုံပေါ့၊ ကဲ မေမိုးအခန်း ရှင်းထားလိုက်၊ ကြီးကြီးအမာ ခြင်ထောင်တွေ ၊ စောင်တွေ ၊ ခေါင်းအုံးတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးအမာ”

ခါတိုင်း မေမိုးဦးတို့သားအမိ သူ့အိမ်ကို အလည်အပတ်ရောက်လာလျှင် မျက်နှာကြီး မကြည် မလင် ဖြစ်နေတတ်သော ဒေါ်အမာကြည် တစ်ယောက် ယခုတော့ မေမိုးဦးအတွက် ခြင်ထောင် ခေါင်းအုံးများ ကိုယ်တိုင် သွားယူပေးနေသဖြင့် မေမိုးဦး ‘ဟွန်း’ခနဲ အသံတစ်ချက်ထွက်အောင် ရယ် လိုက်မိသည်။

အခကြေးငွေ မပေးရဘဲ ခိုင်းကောင်းမည့် သူ့ကို မကြည်ဖြူဘဲ ရှိပါမည် လား ...

“အင်း .. ရှာကြံပြီးတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ ခုနေ ဖိုးစုလေးသာ အိမ်မှာ ရှိနေရရင်

ဒေါ်အမာကြည်ကြီး မျက်နှာက စုပုပ်နေမှာ သေချာတယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ငါ ဒီမှာ နေတဲ့ အခိုက်အတန့် မှာ တော့ သူတို့ သည်းညည်းကို ခါးစည်းခံရတော့မှာ ပဲ”

နားလည်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း မေမိုးဦးမှာ ဆဲဗင်းစတားမက်မန်းခြံကို ရောက်ကတည်း က အလုပ်နှင့် လက် ပြတ်ခဲ့သည် မရှိတော့ပါ။

မိန်းမပီပီသသနှင့် အလုပ်ကို ကုန်းနေအောင် လုပ်လျှင် ဘာဦးသီဟကျော်က ကြိုက်တတ် သဖြင့် သူ့အရိပ်ကို မေမိုးဦး ခိုလှုံခွင့် ရရှိသွားလေပြီတည်း။

အခန်း (၄)

“ဟေ့ .. နီနီ ဒေါ်လေးမာနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ဇော်လတ်က ညီမဝမ်းကွဲနီနီကျော်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါပေါ့ ဖေဖေညီမ ဒေါ်တင်မိုးသူရဲ့ သမီး မေမိုးဦးဆိုတာ၊ ကိုကိုဇော်တစ်ခါ

သူ့ကို မြင်ဖူးပြီး သားပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ် ကျော်လောက်ကလေ၊ ဒီသားအမိ
ဘာလာရှုပ်ကြပြန်တယ် မသိဘူး”

အလိုမကျသလို အသံဖြင့် ပြောရင်း နီနီကျော်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ဇော်လတ်ကတော့ ဖူးဖူးစင်စင် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းကလေး လှနေသော

ချစ်စရာ မိန်းကလေး ထံမှ မျက်စိကို မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏ ။

“အား .. ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ငါအညာကနေ တစ်ခါလာလည်တုန်းက ဆုံဖူးတဲ့

ကောင်မလေးပဲ၊ ကြည့်စမ်း အသားအရည်တွေ ပြည့်ဖြိုး ပြီး လှလာလိုက်တာ အရမ်းပါပဲလား”

“ကိုကိုလတ် ကားသိမ်းတော့လေ”

“ဪ .. အင်း .. အင်း”

ဇော်လတ်သည် နီနီကျော် သတိပေးလိုက် တော့မှ ကားစက်ကိုနှိုးပြီး

အိမ်နောက်ဖေး ကား ဂိုထောင်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားသည်။

*

“မမနီ နေကောင်းလား”

အိမ်ဝင် သံဆွဲတံခါးကို ပြေး၍ ဖွင့်ပေးရင်း နီနီကျော်ကို မေမိုးဦးက ပြုံး ချီသော

မျက်နှာကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါ၊ ကောင်းပါ .. ဆိုစမ်း၊ ဘာကိစ္စ၊ ပြင်ဦးလွင်ကိုရောက်လာတယ်”

“ဒီမှာ နေဖို့ပေါ့”

“ဘယ်လို”

နီနီကျော်က သေးကွေးသော မျက်ခုံးကလေး တစ်ဖက်ကို မြှင့်ချကာ အံ့သြဟန်ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ တင်မိုးသူနောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ မိမိုးစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က ထွက် လာတာတဲ့လေ”

“ဟင် .. ဒေါ်လေးသူက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် မမနီရဲ့၊ သူငယ်ချစ်ဟောင်းကြီး ဦးသော င်းမြင့်ထွန်းနဲ့ပေါ့”

“ဒေါ်လေးသူတို့ကတော့ သွက်တယ်ဟေ့”

“ဟဲ့ ..တိုးတိုးပြော၊ အိမ်ပေါ်ထပ်က ကိုဒေါသကုမ္မာရကြီး ကြားသွားလို့ ဟွန်း”

နီနီကျော်က လျှာထုတ်ပြီး ဇက်ပုသွားသည်။

ဇော်လတ်သည် အိမ်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာပြီး ကားသော့ကို ရှိုးကေ့စ်အနီးတွင် ချိတ်ရင်း မေမိုးဦးကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မေမိုးဦးက သူ့ကို သေချာစွာ မှတ်မိနေသည်မို့ ချစ်စရာအပြုံး ကလေး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကိုကိုဇော်လတ် ဖက်တီးကြီး ဖြစ်လာတယ်နော်”

“ညည်းလည်း ဝလို့ လှလို့ပဲ၊ မနည်းကြည့်မှ ပြန်မှတ်မိတာ”

သဘောကျမိဟန်ဖြင့် မေမိုးဦး ရယ်နေ၏ ။

“ဒေါ်လေးသူကော ပါတယ် မဟုတ်လား”

ရွှင်ကြည်နေသော မေမိုးဦး၏ မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး
နီနီကျော်နှင့် ဒေါ်အမာကြည်တို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တင်မိုးသူ မပါဘူး ဖိုးဇော်၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ မေမိုး
ဒေါ်လေးမာတို့နဲ့ နေဖို့ ရောက်လာတာ”

“ဟာ .. ဟုတ်လား ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မေမိုးသူတို့နဲ့ အတူနေလို့ ဘယ်
ဖြစ်မှာ လဲ မသင့်တော် ဘူး၊ ဒီမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ ကောင်းတယ်၊ ဦးက ဘာပြောလဲ”

“သူနဲ့မကို ဒေါ်ထပြီး သူတို့မကို သနားနေတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပဲလေ”

ဇော်လတ် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းဘဲလ်သံက မြည် လာ၏

။

ဖုန်းခံနှင့် အနီးဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်အမာကြည်က
ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ဟလို ...”

“ဟလို မမမာလား”

“အေး .. ဟုတ်တယ်၊ တင်မိုးသူ”

“သမီး သမီးများ အဲဒီ ကိုရောက်နေသလား ဟင်”

“တင်တင် စိတ်ပူလို့ပါ ရန်ကုန်မှာ ရှာတာလဲ နဲ့နေပြီ၊ မတွေ့ရဘူး မမမာ”

“အဟင်း ... တွေ့မလားအေး၊ ညည်းလုပ်ရပ်ကကော ကောင်းလို့လား”

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ”

“နေဦး၊ ညည်းဆီက ဖုန်းလာရင် သူပြောမယ်လို့ အစ်ကိုကြီးက မှာ ထားတယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ညည်းသူနဲ့ပဲ ပြော၊ မေမိုးဦး ဘာဘကို ခေါ်ပေးလိုက် ”

မေမိုးဦးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြုပြီး သူ့ဘာဦးသီဟရီရာ ဘုရားခန်းသို့ ပြေးတက် ခဲ့သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍ စိတ်ပုတီးကို ပြန်ချိတ်နေသော ဦးသီဟကျော်က ပြေးလာပြီး ဘုရားခန်း ရှေ့တွင် ခြေထောက် တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသော တူမ ဖြစ်သူကို တည်တည်ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘ .. ဘဘ .. မေမေ့ဆီက ဖုန်းလာလို့”

ဦးသီဟကျော်၏ မျက်နှာကြီးသည် ပို၍ ညိုမှောင့်တင်းမာလာ၏ ။

“ငါ အပေါ်က ဖုန်းကိုင်လိုက်မယ်၊ အောက်က ချလိုက်”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ”

ဦးသီဟကျော်သည် သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများ လှမ်း၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက် သွားလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မိတင်မိုးသူ”

“ရှင် .. အစ်ကိုကြီး တင် .. တင် .. သမီးပျောက်”

“ဟေ့ .. ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့၊ မိမိုးကို ငါ့ဆီမှာ ထားလိုက်ပြီ၊ နင် ကြိုက်တာ နင် လုပ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့ကို နောက်ထပ် ဘာမှ မဆက်သွယ်နဲ့တော့။ နင့်ကိုပြတ်တယ်၊ နင်သေလဲ ငါ မလာဘူး၊ ငါသေလဲ နင် မလာနဲ့ ကြားလား တင်မိုးသူ၊ မိမိုးကိုလဲ လုံးဝ မဆက်သွယ်နဲ့ ဒါပဲ”

ဦးသီဟကျော်က သူ ပြောချင်ရာကို ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်သည်။

ဦးသီဟကျော်၏ အသံကြီးက ဟိန်းနေသဖြင့် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်၍ အပေါ်သို့ တမော့မော့ကြည့်နေသူများ မှာ သူ့စကားကို ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ကြရသည်။

ဦးသီဟကျော်၏ စကားအဆုံးတွင် သူတို့ အားလုံး တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ သေများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေမိုးဦးလေးကတော့ လက်မကလက်သည်းကို ဖိကိုက်ကာ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။

“မေမိုးဦး မငိုနဲ့လေ ကိုကိုဇော်တို့ ရှိပါတယ်ဟာ အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး။”

အားပေးလိုက် မှ ပို ဝမ်းနည်းသွားဟန်ဖြင့် မေမိုးဦးထံမှ ရှိုက်သံများ ထွက်လာ၏

။

“မငိုနဲ့လေဟာ၊ နင်ငိုတော့လဲ ဘာထူးမှာ လဲ၊ တို့ပါရောပြီး စိတ်ညစ်တယ်ဟ”

“ဟုတ်တယ် မေမိုးဦး၊ ညီမလေး၊ အဲသလို ငို ငိုနေရင်

အိမ်လာဘိတိတ်တယ်ဆိုပြီး ညည်း ဘာကလဲ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိတ်တော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလိုသာ သဘောထားပြီး နေလိုက် ကြားလား။”

မေမိုးဦးက မျက်ရည်တွေ ကို ကပျာကယာသုတ်ရင်း ခေါင်းကလေးကို ညှိတ်ပြလိုက်ရှာသည်။

“ကဲ .. ဒါနဲ့ မောင်ဇော်တို့ လိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကော ရခဲ့ရဲ့ လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမာ”

“ဒီညနေတောင် ဦးဘခင်စာရင်း လာရှင်းသွားသေးတယ်”

“အကုန်လား ဒေါ်လေးမာ၊ သူ့ဆီက ရစရာရှိတာ သုံးသော င်းခြောက်ထောင်ငါးရာနှစ် ဆယ်”

“အေး .. အကုန်ခြေသွားတယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ဒါဇင် ခုနှစ် ဆယ်ကျော်

ဒီလကုန်ပြီးရင် လိုချင်တယ်တဲ့ အမျိုးသမီးအတွက် ခပ်ပျော့ပျော့လို့ ပြောသွားတာပဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့များ လဲ မသိဘူး”

“ဟာ ကိုကိုလတ်ကလဲ သူက နိုင်ငံခြားကို နမူနာပို့ဖို့ ကြံစည်နေတာ အဲဒီ အတွက် နေမှာ ပေါ့”

“အား ..ဒီကိစ္စ အထမြောက်ပါစေ၊ ဒါဆိုရင် ဇော်လတ်တို့တော့ ငြိမ့်ငြိ”

လက်ဖနောင့် နှစ် ဖက်ကို ပွတ်ချေရင်း ဇော်လတ်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်သည်။

*

လေဝင် လေထွက်လည်း မကောင်း၊ လှောင်ပိတ်နေသော အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် မေမိုးဦးမှာ ငရဲကျနေသည်ကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ထင်မိနေ၏ ။

“ဟား .. အသက်ရှူကျပ်လိုက်တာ”

အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး ယပ်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခပ်ရင်း ဇာအခန်းဆီးကလေး တွေ တလွင်လွင်နှင့် လေကောင်းလေသန့်တွေ ဆုတ်ဆုတ်ဖြူဖြူ ဝင်းနေသော သူ့အိပ်ခန်းက မှန် ပြုတ်တင်းကျယ်ကြီးများ ကို သတိရမိနေ၏ ။

မေမေသည် အသန့်အပြန့် ကြိုက်တတ်သူပီပီ မေမိုးဦး၏ အိမ်ခန်းကို အခင်းလှလှ၊ ခေါင်းအုံး စွပ်လှလှကလေးများ ဖြင့် အမြဲ ခင်းကျင်းပေးပြီး ဇာအခန်းဆီးကလေးများ ကို ထည့်လဲ တတ်ဆင်ပေး တတ်သည်။

မေမေ၏ လက်ရာ၊ မေမေ၏ ပြုစုလုပ်ဆောင်ပေးမှု များ ကြောင့် မေမိုးဦး၏ အိမ်ခန်းကလေးသည် အမြဲလှပ၍ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းနေတတ်ပါ၏ ။

မေမေ၏ ဂရုတစိုက်ရှိမှု များ တွင် မေမိုးဦး ကြည်နူးမွေ့ပျော်ခဲ့ရသည့်နေ့များ အဘယ်ကြောင့် ပျောက်ပျက်သွားရပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် များ မေမေနှင့် မေမိုးဦးတို့ကြားတွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သော ဦးသော င်းမြင့်ထွန်း ဝင်ရောက်လာရပါသနည်း။

မေမေနှင့် မေမိုးဦး ကွဲကွာသွားအောင် ကံကြမ္မာလေစိမ်းက ရက်စက်စွာ နှင်ရက်အား တော့သည်။

မကျပါဘူးလို့ တင်းထားပေမယ့် မျက်ဝန်းနှစ် ဖက်က တားဆီးမရနိုင်သော မျက်ရည်တို့ တစ်လိမ့်လိမ့် တစ်သွယ်သွယ် စီးဆင်းလာကြပြန်ပါသည်။

အိမ်ကို သတိရလိုက်၊ သွားလေသူ အဖကို သတိရလိုက်နှင့် မဆုံးနိုင်သော သံသရာလည်ရင်း မကုန်ခန်းနိုင်သော မျက်ရည်ပူတွေ ကျရင်း မည် မှော င် ကျပ်ပိတ်နေသော အိပ်ခန်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင် မေမိုးဦးသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏ ။

သည်လိုညမျိုး ညပေါင်းများ စွာ ကို မေမိုးဦး တစ်ယောက် မည် မှကြာအောင် ဖြတ်သန်းသွား ဦးမည် နည်း။

မေမိုးဦးအတွက် အဖြေမသိသေးပါ။

*

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းအတိ ရှိနေသည့် အိမ်ကြီးထဲတွင် ကျိတ်ကျိတ်ကလေး ငိုရှိုက်နေ သော မေမိုးဦး၏ နားထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော လှုပ်ရှားသံက ဝင်လာ၏ ။

ညအချိန်မတော် ကြီး ကြားလိုက်ရသည်မို့ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွား၏ ။

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး မေမိုးဦး နားစွင့်လိုက်သည်။

လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အိပ်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီ သို့ သွားနေ၏။

“ဘယ်သူများ လဲ လူဆိုး၊ သူခိုးတွေ များ လား”

အဖြေကိုသိရှိရန် မေမိုးဦးသည် အိပ်ရာမှ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထ၍ စေ့ထားသော အိမ်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မြင်လိုက်ရပြီ။ ဒေါ်အမာကြည်၏ တူ ဇော်လတ်ပါ။

ဇော်လတ်သည် သူ့ကို ကျောပေး၍ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်နေ၏။

တံခါးဖွင့်သွားတော့ ဘာကိုမှ ရုတ်တရက် မယူသေးဘဲ နောက်စေ့ကို အသာကုတ်၍ အထဲကို ကြည့်နေ၏။

“ကိုကိုလတ် ညအချိန်မတော် ကြီး ဗိုက်များ ဆာလို့လား မသိဘူး”

မေမိုးဦးသည် ကြောက်စိတ်တွေ ပြေလျော့သွားပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ လိုက်သည်။

“ကိုကိုလတ်”

ဇော်လတ်၏ မျက်နှာ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လာ၏။

“ဟင် .. မေမိုး”

“အဟင်း .. မေမိုးဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊ အိမ်ထဲသူခိုးတွေ လူဆိုးတွေ များ ဝင်လာတာလားလို့၊ ကိုကိုလတ် ဘာရှာတာလဲဟင်၊ ဗိုက်ဆာလို့လား”

“အစာအိမ်နာလို့ တစ်ခုခု စားဖို့ထွက်လာတာ”

“ဘာစားမလဲ ပြောလေ၊ မေမိုး လုပ်ပေးမယ်”

“အင်း .. စဉ်းစားနေတာ၊ ဘာစားရင် ကောင်းမလဲလို့”

“ဟောလစ်နဲ့ ဘီစကွတ် စိမ်စားလိုက်ပါလား၊ အဲဒါအန္တရာယ်ကင်းတယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“မေမိုးဖျော်ပေးမယ်၊ ကိုကိုလတ် ထိုင်နေလေ”

ဇော်လတ်သည် ထမင်းစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ကာ မေမိုးဦးကို လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

မည်းနက်ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေ ကပိုကရိနှင့် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထား

သော မေမိုးဦး၏ အသွင်သည် တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းနေပါသည်။

ဇော်လတ်သည် ပျိုမျစ်နုငယ်ခြင်းဂုဏ်နှင့် ပြီးပြည့်စုံစွာ အစွမ်းကုန်လှနေသော မေမိုးဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆံဖျားမှ ခြေဖျားတိုင်အောင် အနစ်ပိကြည့်၍ နေမိသည်။

သန့်စင်သော အရိုးခံစိတ်ကလေးဖြင့် မေမိုးဦးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကို အလျင်အမြန် စီစဉ်လိုက်ပြီး ဇော်လတ်၏ ရှေ့တွင် ချပေးလာ၏ ။

“ကဲ ..သောက်”

“မေမိုးလဲ သောက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ မေမိုးမှ မဆာတာ”

“မေမိုး အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်ရာလဲ ပြောင်းစဆိုတော့ တစ်မျိုးပဲ အိမ်နဲ့ မေမေ့ကိုလဲ သတိရတာ မျိုးနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး ကိုကိုလတ်ရယ်”

မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်သွားသော မေမိုးဦးကို ဂရုဏာသက်သော မျက်နှာဖြင့် ဇော်လတ်က ကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်မကောင်းစရာတွေ ကို တွေ့မနေပါနဲ့တော့ မေမိုးလေးရယ်၊ ကိုကိုလတ်တို့

ရှိပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ မေမိုးကို ပျော်အောင်ထားမှာ ပါ။ ကိုကိုလတ်ကတော့ မေမိုး ဒီကို ရောက်လာတာ သိပ် ပျော်တယ် သိလား။”

“ဟင် .. ဘာ ဖြစ်လို့”

“အိမ်မှာ နီနီရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်ပြည့် နီနီက အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အပြင်ထွက်နေတာ၊ ကိုကိုလတ် တစ်ယောက် တည်း ပျင်းတာပေါ့၊ ခုဆိုရင် မေမိုးနဲ့ အဖော်ရပြီလေ၊ ကိုကိုလတ်အလုပ် တွေ ကိုလဲ မေမိုးကူနော်”

“အို .. ကူမှာ ပေါ့၊ မေမိုးက အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ပါတယ်၊ စိတ်ညစ်သာ မခံနိုင်တာပါ”

“အား .. စိတ်ချ စိတ်မညစ်စေရဘူး၊ ဘယ်သူထားထား မထားထား ကိုကိုလတ်က မေမိုးကို ပျော်အောင် ထားမှာ ပါ”

မေမိုးဦးသည် ရာနှုန်းပြည့် သူ့ကိုအားပေးနေသော ဇော်လတ်အား ပြုံး ပျော်လာသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင် လည်း ...

“အင်း .. ဒီအိမ်မှာ ငါ့ကို အားပေးမယ်လူ ကိုကိုလတ်ရှိနေလို့ တော် သေးတယ်၊ ကိုကိုလတ်က

ခင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖဲ”

“မေမိုး”

“ဟင် .. ဘာလဲ ကိုကိုလတ်”

“လိုတာရှိလဲ ကိုကိုလတ်ကိုပြော ဘာမှ အားမနာနဲ့ သိလား”

“အဟင်း .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုလတ်”

“ကဲ .. သွားအိပ်တော့၊ မနက်လဲ အစောကြီးထရမှာ မဟုတ်လား၊ ပန်းကန်တွေ

ကိုကိုလတ် သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

*

“အင်း ..ကိုကိုဗညားထိုက်တို့ ကိုကိုလတ်တို့က သဘောကောင်းလိုက်ကြတာ၊ ဒီအစ်ကိုကြီး တွေ နဲ့ ငါ ဆုံတွေ့ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ တစ်နေ့ကျမှ သူတို့နှစ် ယောက် ကို မိတ်ဆက်ပေးရ ဦးမယ်”

မေမိုးဦးသည် ဗညားထိုက်ကို ပြန်လည်သတိရမိလာပြီး ရန်ကုန်မှ ပြင်ဦးလွင်သို့ တစ်လျှောက် လုံး သူနှင့် ရင်းနှီးပျော်ရွှင်စွာ လာခဲ့ရသည်များ ကို တွေးမိပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် လာကာ ဗညားထိုက်၏ လက်ဆောင် ဘောလ်ပင်ကလေး ထုတ်ယူကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ တစ်ရေး တစ်မော အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့သည်။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..ဒေါက်”

“မေမိုး ထတော့ ဆွမ်းချက်ရတော့မယ်”

“အင်း .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်အမာကြည်၏ အသံက နှစ် ခြုံက်စွာ အိပ်မောကျနေသော မေမိုးဦးကို ကိုင်လှုပ်၍ နှိုးလိုက် သည်သို့ ရှိ၏ ။

မေမိုးဦးသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး မျက်လုံးများ ကို လက်မနှစ် ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ် လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်နော် ဒီနေ့ နင့်ဘာကြီး မွေးနေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလဲ

ဆွမ်းအပ်ပို့ရဦးမှာ ”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးကြီးအမာ”

မေမိုးဦးသည် ကိုယ်လက်မျက်နှာ သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ညကတည်းက

ဒေါ်အမာကြည် စီစဉ်ပေးထားခဲ့သည်များ ကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု
သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ပြုလိုက်သည်။

ဒေါ်အမာကြည် သတ်မှတ်ပေးထားသော အချိန်အတွင်း : လုပ်စရာကိုင်စရာများ
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ ပါသည်။

မေမိုးဦး၏ မိန်းမပီသမှု ကို သူ့ဘကြီး ဦးသီဟကျော်က ဂုဏ်ယူပီတိ
ဖြစ်မဆုံးရှုံးနေ၏ ။

“တွေ့လား၊ နီနီနဲ့ မအမာကြည်၊ ဒီကလေးက မင်းတို့သားအမိထက်
အသက်အရွယ်ငယ်ပေမယ့် အရည်အချင်းဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါ့တူမမို့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အေး တစ်ခုတော့ မှာ ထားမယ်၊ အားလုံး လုပ်တတ်တယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်
တည်းကိုတော့ ဖိမခိုင်းနဲ့ မင်းတို့လဲ အိမ်အလုပ် ပိုင်းလုပ်ကြ၊ ဒါ ကျွန်မဟုတ်ဘူးနော် ငါ့တူမ
ငါ့တူမ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

ဦးသီဟကျော်သည် နံနက်စောစောစာကို စားသောက်ပြီးသွားပြီမို့
အသင့်ထားသော လက် သုပ်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကိုသုပ်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်သွားသည်။

နီနီကျော်က ဖခင်၏ နောက်ကျောကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာ ရှုံ့ပြလိုက်သည်။

ဒေါ်အမာကြည်၏ မျက်နှာက ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်နေ၏ ။

ဇော်လတ်ကတော့ ခပ်ပြုံး ပြုံး မျက်နှာနှင့် အစားအသောက်မပျက် ရှိနေ၏ ။

မျက်နှာကလေး မထားတတ်အောင် ဖြစ်နေသူက မေမိုးဦး

“မေမိုး နင့်ကိုတော့ ဖေဖေက အမှတ်တွေ ပစ်ပေးနေတယ်၊

ကော်လာသာထောင်နေပေတော့၊ သူ့စိတ် သူ့ကိုယ်နဲ့ တွေ့တဲ့သူက ခပ်ရှားရှားရယ်”

“ကြားသွားဦးမယ်နော် မိနီနီ၊ ဟိုက နားပါးကပါးနဲ့”

ဒေါ်အမာကြည်က ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သမီး

ဖြစ်သူကို မာန်လိုက် သည်။

“နီနီတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရတာ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဖေဖေစိတ်နဲ့ တွေ့အောင်

ဘယ်လိုနေရ မှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“နီနီကလဲဟာ ဦးလေးက ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တဲ့ ဥစ္စာ”

“ဟာ .. ကိုကိုလတ် မသိဘူး၊ ဖေဖေက ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ပြန်နှိမ်တဲ့ အဖေမျှ

း”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဇော်လတ်ရဲ့ တို့သားအမိအပေါ်ဆိုရင် သူ ဘယ်တော့မှ

အမြင်မကြည် လင်ဘူး၊ သူ့မှာ တစ်ပြစ်မဟုတ် တစ်ပြစ်တွေ နေတာပဲ၊ သူ

ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေတာပဲ ကောင်း တယ်”

“အော် .. ကြီးကြီးအမာနဲ့ မမနီနီက ဘာကြီးအပေါ်မေတ္တာ စေတနာတွေ

ခန်းခြောက်နေကြ

တာပါလား၊ တကယ်တော့ ဘာဘက မှန်ပါတယ်၊ ဘာဘရဲ့ စည်းကမ်းကို

သူတို့သာ မလိုက်နိုင်ကြတာ

ပါ၊ အေးလေ သူတို့ကြားထဲ ငါ မပါဘဲ လွတ်အောင်နေတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်၊

ဘာဘ အရိပ်ကလွဲလို့ ငါ့မှာ ခိုစရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ .. မောင်ဇော် မြန်မြန်ထက်ထက်စားပြီး သူ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း ပို့ပေးလိုက်

၊ မေမိုးက ကားပေါ် ဆွမ်းချိုင့် တင်ပေးလိုက် တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးအမာ”

မေမိုးဦးသည် သူတို့အနီးမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“မေမေ ... ဒေါ်သီရိတို့အိမ် သွားမလို့လား”

“သွားမှာ ပေါ့၊ တစ်ပတ်တစ်ပတ် သော ကြာနေ့ရောက်ပါစေလို့ မနည်း
ဆုတောင်းနေရတာ မသွားဘဲ နေပါ့မလား သမီးရဲ့ ”

“မေမေ့မှာ ပိုက်ဆံပိုရင် သမီးကို နှစ် ထောင်လောက် ပေးပါဦး”

“ဟင် .. မနေ့တစ်နေ့ကပဲ သမီးမှာ ငါးထောင်ကျော်ကျော် ရှိနေသေးတာပဲ”

“ဟာ .. မေမေကလဲ၊ မနေ့က မန္တလေးဆင်းသွားတာ ကုန်ပြီပေါ့”

“မေမေ့မှာ လဲ နည်းနေတယ်၊ တစ်သောင်းတောင် မပြည့်တတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီ ထဲက သမီးကို နှစ် ထောင်ပေးလိုက် ပေါ့”

“သမီးကြောင့် ခက်ပါတယ်”

ဒေါ်အမာကြည် မြည် တွန်တောက်တီးလုပ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။

“နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ နီနီ”

ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ပြီး ထိုင်ရာက ထရင်း ဇော်လတ်က မေးလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း ဂျန်ဘမောင်တို့ အိမ်ပဲပေါ့ ကိုကိုလတ်ရဲ့ ၊ ကိုကိုလတ်ကော
ဘယ်မှ မသွားဘူး လား”

“ဒီနေ့တော့ အပြင်ထွက် ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“သိသားပဲ”

“ဟင် .. ဘာသိတာလဲ နီနီ၊ နင့်မျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့”

“ဟွန်း .. မသိချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့ နော်”

“အဟင်း ..ဟင်း ..နီနီ ညီမလေးက ကိုကိုလတ်ရဲ့ ညီမလေးပါပဲကွာ”

“သူက ဘင်္ဂလားမောင်နှမတော် လို့ရတယ်လေ... ကိုကိုလတ်နဲ့ အဝေးကြီး၊
ဘာတော် စပ်လို့လဲ၊ နီနီသဘောတူပါတယ်၊ ကောင်မလေးက မိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိလေး ..
ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ

ဖိတ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကြိုး စားကြည့်လိုက် ကိုကိုလတ်”

ဇော်လတ်က နီနီကျော်ကို ပြုံး၍ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ထမင်းစားခန်းအတွင်း
မှ ထွက်ခွာ သွား၏ ။

*